

SUSRET

ISBN 1848-7645

CIJENA:
10 KN
BIH 2 KM

ČASOPIS ZA PROMICANJE REDOVNIČKOG ŽIVOTA | BROJ 7 | GODINA IV. | 2016.

Mons. Josip Mrzljak

Božje milosrđe temelj
za svaki poziv

Čekam te vani

Mladima treba primjer, a ne mnoštvo riječi

Za sve u životu ima određeno vrijeme Fra Mate Tadić

07 | 2016

SADRŽAJ

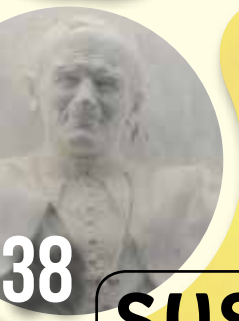

- 5 Uvodnik
- 6 Čekam te vani
- 8 Mladima treba primjer, a ne mnoštvo riječi
- 12 **BL. ALOJZIJE STEPINAC – SVJEDOČANSTVO O LJUBAVI**
- 14 Otkriće malog sjemena kod »nestašne« djevojčice

- 21 Osobna molitva za zvanje
- 22 Za sve u životu ima određeno vrijeme
- 26 Čudno, ali istinito
- 28 Prepusti Gospodinu putove svoje...
- 32 Da Ljubav koju smo primili vama donesemo
- 38 Božje milosrđe temelj za svaki poziv

- 41 **SVETI LEOPOLD BOGDAN MANDIĆ**
- 44 Dopustimo da nas Božja ljubav dotakne
- 49 Bambusovo drvo
- 50 Zašto sam odabrao svećeništvo, a ne brak?
- 52 Razmišljanje jednog bogoslova
- 54 Vicevi
- 55 Zanimljivosti

Postani nam prijatelj na Facebooku:
Susret Zovem te

Potraži nas na internetu:
www.susret.net
Piši nam: urednistvo@susret.net

SUSRET

IZDAVAČ: HKVRPP (Hrvatska konferencija viših redovničkih poglavara i poglavarica)
ODGOVORNI UREDNIK: fra Jure Šarčević
GLAVNI UREDNIK: o. Antonio Mario Čirko
UREDNIŠTVO: fra Jure Šarčević, o. Antonio Mario Čirko, s. Ana Begić, s. Danijela Anić, vič. Siniša Dudašek, vič. Dubravko Škrlin Hren

SURADNICI u ovom broju: s. Emanuela Pečnik, s. Marija Zrno, s. Antonela Rašić, s. Dijana Lončarek, s. Maja Ivković, Tona Ivković, o. Dražen Marija Vargašević, vič. Anđelko Koščak, Marinko Nikolić, Antonija Zidarić
STRIP: Radovan Kunić
LEKTURA I KOREKTURA: Ivan Blažević
GRAFIČKO OBLIKOVANJE: Sanja Zlatar, Zrinka Zidarić

FOTO: shutterstock.com, Susret, ss. Kćeri Božje ljubavi
kontakt: e-adresa: urednistvo@susret.net, www.susret.net, Facebook: Susret Zovem te
Uredništvo ne snosi odgovornost za nenaručene materijale (tekstovi, fotografije, pisma... u bilo kojem obliku) i ne smatra se dužnim vraćati ih pošiljateljima.
Časopis izlazi dva puta godišnje.

Poštovani čitatelji i čitateljice!

Novi broj našega časopisa izlazi nam u Izvanrednoj svetoj godini Jubileja milosrđa koji je započeo na svetkovinu Bezgrešnog začeca 2015., a završava 20. studenoga 2016. na svetkovinu Krista Kralja svega stvorenoga. U Angelusu od 11. siječnja 2015. papa Franjo je rekao: »Danas postoji tako silna potreba za milosrđem i važno je da ga vjernici laici žive i nose u različite društvene sredine. Samo naprijed! Mi živimo vrijeme milosrđa, ovo je vrijeme milosrđa.« Osobno iskustvo Božje milosrdne ljubavi pročitajte u tri poticajna svjedočanstva. Osobita nam je radost da je o svom iskustvu poziva progovorio varaždinski biskup mons. Josip Mrzljak, iznoseći zanimljiv opis susreta s blaženim kardinalom Stepincem za

vrijeme svoga djetinjstva u Krašiću. Pročitajte i razmišljanje o Božjem milosrđu kao temelju za svaki poziv. Nalazimo se i u Godini jubileja 800. obljetnice osnutka Reda propovjednika, odnosno dominikanskoga reda. U tom smislu vjerujem da će biti zanimljiv i intervju s redovnicom s. M. Katarinom Maglicom, vrhovnom poglavaricom sestara dominikanki.

Mnogi mladi znaju se pitati zašto je netko odabrao baš svećenički ili redovnički poziv, a ne brak. Vjerujem da će vam i članak o tome pomoći da pronađete konkretne odgovore.

U ovom broju započinje suradnja našega povjerenstva za zvanja pri HKVRPP-u s Vijećem za zvanja pri HBK-u te nam je upravo radost da se i redovništvo poveže u istoj službi

zajedno s dijecezanskim svećenicima. U tom smislu pročitajte i pogledajte reportažu o Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu.

Ovaj broj Susreta izlazi uoči Nedjelje Dobroga Pastira te kao i prošle godine Vijeće HBK-a za sjemeništa i duhovna zvanja kao dodatak časopisu donosi molitveni priručnik prigodom proslave 53. svjetskog dana molitve za duhovna zvanja. Neka i taj priručnik donese svoje plodove.

U ime Konferencije i u ime uredništva ovog lista srdačno vas pozdravljam i želim da u ovoj Jubilarnoj godini milosrđa Božjega i sami budete milosrdni kako biste mogli zadobiti milosrđe (usp. Mt 5, 7)!

fra Jure Šarčević
predsjednik HKVRPP-a

ČEKAM TE VANI...

Vidim, ulaziš u crkvu. Ne zanima me što ćeš u njoj raditi, iako mislim da ćeš se pomoliti.

Nimalo ne marim za to hoćeš li stajati ispred oltara ili tamo kod vrata, hoćeš li moliti sjedeći ili klečeći, pognute glave i zatvorenih očiju... ili ćeš gledati u sliku na oltaru, udarati se u prsa, micati usnama, šaptati riječi molitve i prebirati među prstima zrnca svete krunice...

Sve su to izvanjske i nimalo komplicirane radnje pomoću kojih nije teško prevariti čovjeka. Čekam te vani.

Kad iziđeš iz crkve i vratiš se među ljude, pripremi se za susret sa mnom.

Tada ću te pratiti i promatrati. Imam pravo to učiniti.

Naime, želim znati jesi li u crkvi doista razgovarao s Bogom ili si se samo njime poigravao?

Želim se uvjeriti čini li molitva čovjeka stvarno drukčijim, boljim?

Želim se uvjeriti na tebi, kao primjeru.

Uvjerim li se da si ohol, pohlepan, sebičan, svadljiv, uvredljiv, zavidan, brbljav i površan, znat ću da ti molitva ne valja.

A uvjerim li se da u obitelji, na poslu, u školi, trgovini, autobusu... ne znaš razgovarati s ljudima, znat ću sigurno da ne znaš razgovarati ni s Bogom.

Ako te neprestano netko treba tješiti i hvaliti, znat ću da u crkvu nisi išao radi Boga, slaviti njega, nego obožavati sebe... Ali...

Budu li tvoje oči otvorene za nevolju bližnjega,

bude li tvoja ruka podizala nemoćne,

bude li tvoje srce imalo razumijevanja za druge,

bude li opraštalo i ljubilo,

znat ću da si u crkvi doista razgovarao s Bogom!

Čekam te vani.

Razgovarali smo s varaždinskim biskupom mons. Josipom Mrzljakom. U Hrvatskoj biskupskoj konferenciji (HBK) obnaša službu predsjednika Biskupske komisije HBK za Hrvatski Caritas. Uz svoj bogat životni put, mons. Mrzljak na poseban način ima neposredno iskustvo blaženoga kardinala Alojzija Stepinca iz vremena kada je pohađao osmogodišnju školu u Krašiću.

Razgovor vodio: Susret

Mladima treba primjer, a ne mnoštvo riječi

Oče biskupe, ovaj časopis namijenjen je mladima koji razmišljaju o svome pozivu i budućnosti. Na poseban način želi iznijeti svjedočanstva koja im mogu pomoći u njihovim odabirima. Možete li nam za početak nešto reći o svojoj mladosti i o tome kako ste iskusili duhovni poziv?

— Za svakoga je pojedinca pitanje duhovnog poziva specifično i posebno. Svatko od nas to je na svoj način osjetio. Kod mene je poziv bio prisutan već od djetinjstva zbog obitelji u kojoj se molilo i blizine crkve, kamo smo išli redovito ne samo na nedjeljne, nego i na dnevne mise, posebno kad je u Krašiću boravio blaženi Alojzije Stepinac. Tad se živjelo kao u samostanu u kojem su svi zajedno molili i išli na misu. U takvom okruženju rodilo se ne samo moje, nego i više zvanja iz toga vremena. Krašić je poznat po mnogim duhovnim zvanjima.

Školovanje ste završili u Krašiću u vrijeme kada je tu bio zatočen zagrebački nadbiskup i kardinal bl. Alojzije Stepinac. Jeste li se uspjeli susresti s njime i razgovarati? Imate li koju zanimljivu anegdota iz toga razdoblja?

— Ne samo da sam imao priliku, nego sam gotovo svakoga dana razgovarao. Dakako, nisu to bili neki teološki razgovori, nego razgovori jednoga dječaka kroz razdoblje osnovne škole. Ima puno anegdota iz toga

vremena. Kad smo morali na misi govoriti latinski, često smo to iskrivljavali. On se blaženo smješкао vidjevši naše nespretnosti, ili kad smo prenosili knjigu. U razgovoru uvijek se znao prilagoditi nama i našoj životnoj dobi. Pitao nas je što radimo preko dana, čime se zanimamo, kako je u školi... Jednostavno zanimao ga je naš dječji svijet. Tada nismo bili ni svjesni o čemu sve on mora razmišljati, trpjeti... Mogla bi se

Blaženi Alojzije Stepinac sigurno je utjecao na moj poziv, ali ne riječima, nego jednostavno je privlačio svojom pojavom. I to je karakteristika svetih ljudi, oni privlače svojom dobrotom i primjerom

napisati posebna knjiga o tih osam godina njegova boravka u Krašiću: o susretu s djecom, ljudima, sa svojim školskim kolegama koji su ostali na selu. O raznim anegdotama ima dosta zapisa kod patra Benigara.

Koliko je on utjecao na vaš duhovni poziv?

— On je sigurno utjecao, ali ne riječima, nego jednostavno je privlačio svojom pojavom. I to je karakteristika svetih ljudi, oni privlače svojom dobro-

tom i primjerom. Tada čovjek počinje razmišljati i o tome bi li se moglo ići tim putem kao Stepinac. Nije nikada izričito pitao bi li netko želio izabrati duhovni poziv, nego je to uvijek prepuštao župniku. No sigurno je da je i župnik provodio neke njegove smjernice s nama, kao npr. s ministrantima kada nas je okupljao i poticao na razmišljanje o duhovnom pozivu. Sjemenište je bilo na Šalati (Zagreb) i neki su možda tek kasnije osjetili poziv, jer odlazilo se tamo gdje se moglo školovati. Župnik je preporučivao da idu pa će se zvanje iskristalizirati.

Kako naš blaženik, a vjerujemo uskoro i svetac, može biti uzor današnjim mladima?

— Kao mladić naš blaženik je puno toga prošao. Bio je u ratu, kao mladić razmišljao je o ženidbi, o tome da postane napredni poljoprivrednik. On se borio u sebi. Naime, u jednom trenutku je rekao da ne želi biti svećenik jer je vidio negativne primjere nekih svećenika. No bio je otvoren nadahnućima Duha Svetoga. Kada je shvatio koji je njegov put, nije više oklijevao, nego je hrabro krenuo putem svećeništva.

Imate veliko pastoralno iskustvo: kako savjetovati mlade da prepoznaju Božji govor za sebe među ovom silnom ponudom izobličjenih vrijednosti koje nam današnje društvo nudi? Kakve se zapreke najčešće

■ Danas ima mnogo
■ onih koji rade na
■ svojoj duhovnosti
■ i žele novosti, no
■ treba im samo dati
■ prostora i vremena,
■ te biti uz njih

■ pojavljuju onima koji hoće
■ odgovoriti na Božji duhov-
■ ni poziv i kako ih nadići?

■ – Mladima treba primjer.
■ Puno riječi ne znači previše.
■ Važan je primjer osobnoga
■ života. Jesu li to roditelji, je
■ li to zajednica koju bi sveče-
■ nik trebao okupljati... Tako se
■ može vidjeti da postoje druga-
■ čija razmišljanja od onih što
■ ih nameću mediji. Oni govore
■ samo o uživanjima, o tome da
■ ne treba nikakvih odricanja.
■ U jednoj župi, zajednici, treba
■ stvoriti ozračje u kojem će se
■ okupljati mladi. Nedavno sam
■ čuo jedna primjer iz župe u ko-
■ joj se jedna mlada djevojka an-
■ gažirala na okupljanju mladih
■ preko Facebooka i dr. S tom
■ idejom došla je jednom župni-
■ ku, koji je smatrao da nema tak-
■ vkih mladih kod njega. No ona
■ je bila uporna i preko tih mrež-
■ nih stranica okupila je baš iz te
■ župe određenu grupu mladih.
■ Postoje mladi koji isto razmi-
■ šljaju, ali treba i netko tko će ih
■ okupiti. Možda je župnik bio
■ staromodan i mislio da mladi

■ moraju doći k njemu, a ne on
■ njima. Bilo da se radi o mladim
■ svećenicima ili drugim mladi-
■ ma, kada oni okupe određenu
■ grupu, to postaje uistinu dra-
■ gocjeno iskustvo. Danas ima
■ mnogo onih koji rade na svojoj
■ duhovnosti i žele novosti, no
■ treba im samo dati prostora i
■ vremena, te biti uz njih.

■ **Mnogi misle da bi
■ bilo više svećenika
■ kad ne bi bilo celiba-
■ ta. No to ne stoji...**

■ Česta muka u odabiru pozi-
■ va je pitanje spolnosti. Što
■ reći o tome? S time je po-
■ vezano i pitanje koji su za-
■ htjevi i ljepote svećeničkog
■ i redovničkog života.

■ – Živjeti u beženstvu nije laka
■ odluka u kontekstu vremena
■ u kojem živimo, gdje se o spol-
■ nosti govori kao onoj koja se
■ može konzumirati bez ikakve
■ zapreke, a mnogi ulaze u brak
■ nakon što su već jedno vrijeme

■ živjeli zajedno. Izazov je poka-
■ zati ljepotu beženstva u kojem
■ se čovjek odriče vlastite obitelji
■ da bi zadobio još veću obitelj.
■ Vlastitim angažmanom zado-
■ biva se milost da se mogu nadi-
■ ćti ti naravni porivi koje svaka
■ osoba ima. Mnogi misle da bi
■ bilo više svećenika kad ne bi
■ bilo celibata. No to ne stoji jer
■ u Katoličkoj Crkvi istočnoga
■ obreda svećenici se prije rede-
■ nja mogu oženiti, ali nemaju
■ zbog toga puno više zvanja.

■ Nalazimo se u jubilarnoj
■ Svetoj godini milosrđa.
■ Kao biskup i pastir koju
■ nam poruku možete upu-
■ titi za ovo posebno vrijeme
■ godine.

■ – Teško je poručiti nešto više
■ od onoga što papa Franjo govo-
■ ri iz dana u dan. Ja bih pozvao
■ da slušamo njegove poticaje.
■ Čini mi se da današnji čovjek
■ živi kao da mu ne treba Božje
■ milosrđe. Problem je što danas
■ mnogi žive sami za sebe, bez
■ Boga. Papa Franjo želi naglasiti
■ upravo to da je Bog milosrdan,
■ ali mi ne želimo tražiti njegovo
■ milosrđe. Traženje Božjega mi-
■ losrđa znak je velike poniznos-
■ ti i velike svijesti da nam je
■ Bog potreban.

Ako niste nabavili prijašnje brojeve časopisa **SUSRET** ili film **SUSRET: Darivanje Boga čovjeku**, možete ih naručiti na adresi konferencija@redovnistvo.hr ili ih skinuti s naše mrežne stranice www.susret.net

BL. ALOJZIJE STEPINAC

– SVJEDOČANSTVO O LJUBAVI

Vjerujem da ćete ovaj tekst pročitati sa zanimanjem, ako ga slučajno niste već prije pročitali, a govori o životnom putu našega blaženog Alojzija Stepinca koji je prije odlaska u svećenike razmišljao o braku. Tekst je uistinu poticajan. Iskustvo ljubavi prema nekome uči kako se ta ljubav daruje za svakoga čovjeka kojega mu Bog šalje na životni put.

Iz knjige Aleksa Benigara:
Alojzije Stepinac

Godine su prolazile. Alojzije je po očevu sudu bio sasvim zreo za ženidbu. Otac se počeo ozbiljno baviti mišlju da ga oženi. Kanio mu je ostaviti dvokatnicu, koju je kupio u Karlovcu. Ondje su u ono vrijeme bile smještene dvije vojničke pukovnije, 96.a zajedničke vojske i 26. domobranska, pa su se stoga djevojke lako udavale, a mladiću nije bilo teško naći djevojku. Alojzije je otac u Karlovcu

poznao obitelj Barić, koja se bavila trgovinom vina na veliko. Bila je to bogata i ugledna obitelj. Iz te je obitelji, prema očevu planu, Alojzije imao uzeti djevojku i, kako je kasnije sâm kao kardinal pripovijedao, dobio bi bogat miraz.

Drugi je nacrt otac pravio s djevojkom iz obitelji Medven u susjednoj župi Prekrižju. Ta obitelj i danas postoji u istoj župi. Djevojka bi mu iz

te obitelji donijela miraz od 32 jutra šume, zvane Bukovica. Šuma je bila sačuvana i zrela za sječu. Bila je to milijunska vrijednost. Nije bilo Krašićanca, koji je prolazio kroz Bukovicu, a da mu se ne bi u srcu javila želja da se domogne te Medvenove šume. Iako ga je ovako nagovarao, ipak ga je ostavio slobodna, da sam bira drugaricu života. Rekao mu je: »Sine, ženi se, otud te volja!«

Kako je godine 1923. umro Alojzijeov brat Marko, koji je radio na velikom očevu posjedu u Kamenarovu, otac sada daje Alojziju taj veliki posjed. Zbog toga se Alojzije konačno odlučio da učini taj odlučni korak. Da osnuje obitelj u iskonskom kršćanskom duhu, ponudi ruku Mariji Horvat, kćerki svoga učitelja u osnovnoj školi, jer ju je poznavao kao dobru kršćanku. Kako se ona s roditeljima preselila u Zagreb, ponuda je bila pismena, uslijed koje se među njima razvilo dopisivanje. Ona mu piše, da prihvaća ponudu, ali ga upozorava, da je ona siromašna, a on bogat, pa bi to možda s vremenom moglo biti na uštrb složna zajedničkog života. On joj odgovara: »Danas se većina mladih ljudi ženi uistinu radi bogatstva, a možda je baš to bogatstvo i njihovo prokletstvo. Toga pak ja ne bih htio, i baš zato sam se čuvao, da ne nasljednem. Što Ti dopremiš to je tvoja stvar. Ja Ti neću nikad riječi prigovoriti. Glavno je, da Ti meni dopremiš obilje blagoslova Božjega, a toga može siromašniji više svojom pouzdanom molitvom i čvrstom vjerom, nego i najveći milijunaši.«

Obećao joj je da će doći u Zagreb početkom siječnja 1924. na zaruke. Molio ju je, neka ne dolazi u Krašić, da se ne izlože kojekakvim naklapanjima. Prigodom toga sastanka u Zagrebu donio je zlatar Matko Janko, također

Krašićanac, prstenje, koje su si oni izmijenili.

No do zaruke, kako se obavlja ju na selu, tj. pred župnikom i dvama svjedocima, nije došlo. Alojzije se prigodom toga sastanka vladao otmjeno i nešto suzdržljivo. Kad mu je Matko rekao nakon izmjene prstenja, neka se poljube, on se je zacrvenio i kazao: »To nije sakrament.« To njegovo držanje načini na Mariju dojam »ledene« ljubavi, zbog koje nju »zebek«. Alojzije je nastojao u slijedećim pismima razjasniti kršćanski moral među mladima, koji se vole. No Mariju su počeli spopadati duševni nemiri. Dne 28. ožujka 1924. piše mu posljednje pismo. Njezin inače lijepi rukopis u tom pismu pokazuje uzbuđenost i nemir, koji ona priznaje. Saopćuje mu, da odustaje od ponude, jer ga drži »previše poštenim i plemenitim«, a sebe smatra nedoraslom za njegova visoka moralna načela.

Alojzije joj, 2. travnja iste godine odgovara:

»Kad sam primio Tvoje pismo, srušene su jednim časom sve moje lijepe osnove. Iznevjerio

me dapače jednu cijelu noć moj inače tvrdi san. U mom srcu bjesnila je borba, ali već u jutro pobijedila je volja. Moj život teče mirno i veselo dalje.«

Moli je da se ne poda žalosti i svršava stihovima Šarićeve pjesme Orlu:

*»Orle, kralj si ptica
nebesnica
U visine
U plave vedrine
Zamako si najdalje.
Srce moje žudi još dalje,
Da poletim nebesima svetim
Da mi duša praha se otrese
I drago mi gledat u nebesa.«*

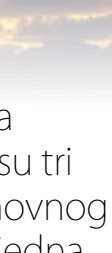

»Ova pjesma daje pravac momu daljnjem životu. I posljednju kap krvi, ako ustreba, žrtvovati za pobjedu kršćanske misli u Hrvatskom Narodu, koji je već počeo izdisati pod uplivom materijalizma. Vraćam Ti Tvoja pisma, a moje uništi, Marija! Budeš li i nadalje vesela u životnoj borbi, bit će mi veoma milo. Želim Ti mnogo sreće, a osobito mir i blagoslov Božji.«

U ovoj
Izvanrednoj svetoj
godini Jubileja milosrđa
donosimo u našem časopisu tri
svjedočanstva o odabiru duhovnog
poziva koji opisuju kako su jedna
redovnica, jedan redovnik i jedan
dijecezanski svećenik u svome
životu prepoznali Božju milosrdnu
ljubav koju danas svjedoče svojim
životom. Svaki poziv je jedinstven
i baš zato vjerujem da će biti
posebno obogaćenje za sve
koji ih budu čitali.

Otkriće malog sjemena kod »nestašne« djevojčice

Autorica: sestra Mihaela od Ranjenog Srca Isusova i Lica Marijina

Za mene su časne bile ozbiljne žene, mirne, pobožne, svaki dan na misi, mole i mole, ne rade gluposti, gdje ih staviš, tamo ćeš ih naći itd. Uglavnom, sve ono što ja nisam bila. A tek klauzurne sestre? O njima nikada nisam ni razmišljala – to bi bilo previše – jer one su deset puta svetije čak i od »običnih časni«, jednostavno nedodirljive – izvanzemaljci. O njima neka misli netko njima sličan, a ne netko kao ja. Mislim da ćete shvatiti što želim reći kad vam ukratko ispričam svoju priču...

Rođena sam 1987. u jednom malom selu u blizini Požege u brojnoj obitelji kao četvrto od osmero djece. Moj je otac stalni đakon Požeške biskupije. On i majka trudili su se i nastojali odgajati nas u kršćanskom duhu, s kršćanskim vrijednostima, i pružiti nam i materijalno normalan život u jednostavnosti. U usporedbi s drugima oko nas nismo imali mnoge stvari koje su drugoj djeci roditelji mogli priuštiti, odjeću po modi i drugo, jer je samo tata radio kao vjeroučitelj u školi, ali imali smo sve potrebno za normalan život. Često nisam mogla shvatiti zašto moji vršnjaci i vršnjakinje ne moraju ići nedjeljom na misu, a ja svake, ali baš svake nedjelje, kad bih mogla malo duže spavati, moram ustati i ići na misu u 8 sati. Ali bolje i to nego ona u 11

sati, razmišljala sam, jer ona traje cijeli sat i još kad počnu pjevati i otezati pjesme... moglo bi već i odzvoniti za podne. Nisam shvaćala zašto kad su bili najzanimljiviji filmovi na televiziji, o kojima će cijeli razred pričati i prepričavati ih, mi moramo ugasiti televizor i moliti kronicu, a moram priznati da mi se nikada nije tako spavalo kao pod kronicom, i još znati da će me pitati o filmu, je li mi se svidio... A što ću ja reći? Da nam mama nije dopustila gledati film jer smo molili kronicu? Nema šanse! Postoje i bolji izgovori kao npr. da mi se jednostavno nije dalo gledati. Mi smo bili kao sva druga djeca koja su se svađala, tukla, koja su porazbijala, ne znam koliko, stakala po kućnim vratima, jer bismo jedno drugo istjerali van (naravno tko je bio jači), zaključali vrata, a onda kako drugačije nego cipelama po vratima. Imala sam prijateljicu s kojom sam bila jako bliska i s kojom sam dijelila sve, a u društvu s nama uvijek su bili i njezin brat blizanac te moj brat, godinu dana mlađi od mene.

Bili smo doslovno nerazdvojni, po cijele dane zajedno. A onda se dogodila jedna promjena koja će uvelike utjecati na moj karakter i što će ostaviti dosta traga na daljnji tijek mog života. Naime, u šestom razredu roditelji su me prebacili u drugu školu u većem gradu koja je bila na boljem glasu i ostala sam bez prijateljice. U toj školi u početku se nisam dobro snašla jer su već svi imali svoje društvo budući da sam ja došla naknadno te sam se osjećala osamljena i svima suvišna. Jako sam se povukla i ogradila od svih jer sam osjećala da cijelom svijetu idem na živce, nisam pričala ni s kim i taj sam razred završila s vrlo dobrim, što je za mene bila tragedija budući da sam sve razrede do tada završila s pohvalnicom i bila među najboljima. Ipak, vikendima i na školskim praznicima s prijateljicom sam bila opet ona ista, ona neukrotiva stara ja. U tim trenucima jedna od nezaobilaznih zanimacija bila je telefon: smisliti što bolju telefonsku šalu, što bolje isprovocirati osobu koju čak nisam ni poznavala, pričati s dečkima koji su mi se sviđali, a da ne znaju tko sam, bio je užitak; nazvati Radio Požegu i dati oglas da prodajem svoga djeda; u vrijeme karnevala ići izvoditi razne nestašluke koje sam ja predvodila.

Ipak sve to vrijeme u mom je srcu bilo skriveno malo sjeme, sasvim malo, ali ipak sjeme koje se s vremena na vrijeme javljalo

i tražilo mjesta kako bi moglo rasti u mom srcu. Sjećam se da je jednom u našu župu došao p. Stjepan Kuzmić kao pučki misionar i na jednom susretu s nama djecom pokazujući prstom na pojedine od nas rekao: »Kad odrastete i kad jednom postanete... ti liječnik, ti profesor, ti trgovkinja, ti časna...« Nastavka rečenice se ne sjećam jer se prst zaustavio na meni. Ostala sam skamenjena i još dugo razmišljala zašto je pokazao baš na mene. Nakon toga ponekad sam znala reći da ću biti časna, a samo nekoliko sati kasnije pričati kako mi se sviđa onaj dečko ili da je onaj drugi zanimljiv... Tako mi je mama, poznavajući me, jednom rekla da

osvajale. U tim duhovnim vježbama onaj glas bio je vrlo jak i prihvatila sam ga. Vrativši se kući, bilo je i vrijeme za odabir srednje škole i tako se brzo razglasilo: »Mihaela će u časne!« Bila sam sigurna u tu odluku i nepokolebljiva. Nije me previše zanimalo što svi kažu da sam još uvijek premlada, da ću promijeniti mišljenje i ovo i ono. Nešto kao sv. Petar koji je bio spreman i u smrt za Isusa, a nakon samo nekoliko sati više ga nije ni poznavao. To Petrovo iskustvo doživjela sam samo nekoliko dana prije završetka škole. Bila sam u društvu jednog dečka koji mi se sviđao. Prišavši, jedna prijateljica pitala ga je zna li on da ću ja u samostan,

Ponekad sam znala reći da ću
biti časna, a samo nekoliko sati kasnije
pričati kako mi se sviđa onaj dečko ili da
je onaj drugi zanimljiv...

to dvoje ne ide zajedno i da više ne govorim da želim ići u časne. Kako je vrijeme prolazilo, tako je polako i iščezavao ili, bolje rečeno, ja sam nastojala ušutkati taj glas u sebi, sve dok me jednom vjeroučiteljica nije pozvala i pitala imam li želju ići na duhovne vježbe za djevojke sedmog i osmog razreda koje organiziraju sestre milosrdnice u Zagrebu. To sam vrlo rado prihvatila. Prvi susret sa sestrama ostao mi je duboko urezan u srcu: njihova dobrota i blagost kojima su zračile i kojima su jednostavno

a prije nego što se on i snašao, samouvjerenom sam odgovorila da neću. Nakon te izgovorene riječi nije više postojalo ništa, ni taj dečko ni itko oko mene. Osjećala sam neizmjeran sram pred sobom i još više pred Isusom čiji sam pogled osjećala na sebi. Shvatila sam tada svoju slabost, koliko mi je potrebna Božja milost i koliko je poziv krhka stvar ili još bolje kako kaže sv. Pavao »blago u glinenim posudama«. Ali i ovo je bila milost za mene – osjetiti nešto od one slabosti s kojom ću se još itekako susresti...

Bližilo se vrijeme moga odlaska. Roditeljima je bilo teško jer su smatrali da sam ipak premlada, i zašto ne bih završila srednju u Požegi pa nakon toga u samostan itd. Ipak, nisu htjeli ometati nešto što je bilo Božje djelo. Kada sam došla u samostan, iako su se i sestra učiteljica i sve druge djevojke u samostanu trudile pomoći nama novima jer su to i same prošle, prvi dani u kandidaturi bili su mi jako teški. Nedostajala mi je obitelj, kuća, sve ono što je ostalo iza mene, a moram priznati i hlače iz kojih prije nisam izlazila, a sada je trebalo cijelo vrijeme nositi dugu suknju. Sa sestrama bih još nekako i zaboravljala sve i vraćala mi se radost, ali ići u školu bilo je pravo mučenje. Ne zbog učenja, nego ponovno nova sredina, novi ljudi, a stara ja i opet onaj osjećaj suvišnosti. Postala sam pretjerano sramežljiva pred svim i svakim, tako da me ni kod kuće više nisu prepoznavali i čak su mi rekli da sam postala divlja. Nikomu nisam prilazila, a drugima sam izgledala umišljena, tako da se ni oni meni nisu približavali. Pod odmorima sam čuvala svoju školsku klupu i čekala da sve to već jednom završi. Odmah na početku pala je i prva jedinica, i to, pogodite iz kojeg predmeta! Iz vjeronauka... Naime, prije nikada nisam trebala učiti nešto za vjeronauk i to je uglavnom svima bio predmet za podizanje prosjeka, ali

ovo je bila katolička škola – Ženska opća gimnazija – i itekako je trebalo sjesti i učiti. Ova jedinica bila je potpuno obeshrabrenje... Da se pohvalim jer mislim da to ne uspijeva svakomu – jednom sam dobila čak dvije jedinice na istom satu, također iz vjeronauka. Jednu iz (ne) znanja, a drugu zbog dugog jezika... No, na sreću, u razredu sam imala još tri kandidatice iz drugih kongregacija, tako da sam malo-pomalo ulazila u prijateljstvo s njima. Prva tri mjeseca zaspala bih sa suzama, a budila se uvijek s istom mišlju: »Ne opet!« Svaki bih dan po povratku u samostan išla u poštu i zvala doma samo da ih čujem, no naravno o svojim suzama nikada nisam govorila...

Moram priznati da nisam imala neke iluzije o samostanu, ali sam svakako drugačije zamišljala svoj život unutra. Mislila sam da ulaskom automatski postajem sveta, ali otvorila mi se jedna nepoznata strana. Nakon prvog Božića u samostanu, kad sam samostan već doživljavala kao svoj dom, počela sam susretati sebe, svoje slabosti i sve ono s čime se nikako nisam mogla pomiriti kod sebe. Uvijek sam imala jak karakter i moralo je biti kako ja zamislim, ali ovdje mi nije uspijevalo. Osjećala sam jaku potrebu za Isusom, za dubljim životom s njim, a uvijek sve više sam doživljavala vlastitu prazninu i nemoć. Morala sam priznati poraz i zato sam se okrenula

studiju, željela sam imati što bolje rezultate, a potpuno sam ostavila po strani život s Isusom u živoj vjeri i krepostima. Polako su prolazile godine i moju dušu je Isus dozivao, ali se ja nisam odazivala, nastojeći što više u napretku u školi. Moj perfekcionistički karakter to jednostavno nije prihvaćao pa sam svoj poraz prikrivala govoreći sama sebi: »Ne sada, ali jednom ću već dosegnuti svetost.« Naravno, sve je to bilo usmjerenom na moje snage. Još uvijek nisam shvaćala da u ovoj cijeloj priči glavni lik i začetnik svega nisam ja, nego Isus, i da nisam ja ona koja nešto daje, nego koja prima, a to je bilo teško. Negdje u drugoj godini, čuvši da su došle sestre klarise u Požegu, u meni se

ne shvaćam zašto. Mislila sam da nisam sposobna živjeti ni ovo, a sad si umišljam nešto više. Što sam više odbijala tu misao, to mi se češće javljala, a u isto vrijeme sve sam više otkrivala tamu u sebi, više sam padala nego se dizala. No nisam shvaćala da bih iz toga mogla izvući i nešto dobra – a upravo je to karmelska duhovnost – biti malena, što manja, postati zrnce pijeska i imati hrabrosti praznih ruku baciti se Isusu u zagrljaj. Tako su manje-više prošle četiri godine kandidature i trebalo se odlučiti i pisati molbu za ulazak u postulaturu. Nikako nisam mogla napisati molbu jer sam mislila: »Što ako me Isus stvarno poziva u klauzuru?«, a s druge strane

ozbiljnije teklo, sve više sam vidjela da jednostavno ne idem naprijed i da se uvijek okrećem nazad pitajući se: »Što ako...?« Nakon nekoliko mjeseci došao je dan kad sam doživjela doista Božji zahvat u sebi i osjećala sam neobičnu snagu i sigurnost u sebi da je vrijeme ostaviti svaku sigurnost i okrenuti se nečemu novom. Stvari su se odvile dosta brzo i po ljudskoj logici sasvim slučajno, no znam da kod Boga ne postoji slučajnost i da je upotrijebio sve. Učiteljica postulantica odvela nas je u posjet sestrama karmelićankama u Brezovicu, ali ja jednostavno nisam osjećala da je tu moj dom. Ipak, tamo sam otkrila poziv karmelićanke i da me Isus poziva na goru Karmel, zagrliti

U samostanu sam pronašla onoga koga ljubi duša moja ili, bolje rečeno, ovdje je on pronašao mene i ispunio moje srce radošću i srećom. To ne znači da ne dolaze i teški i bolni trenutci, ali istina je da se po trnovitom putu stiže do pravih dragocjenosti i da se u rat ulazi i bori se samo za nešto što je vrijedno

javila jaka želja za klauzurnim načinom života, ali sam to potpuno odbijala jer mi se činilo kao nešto doista ludo. Prva stvar je da me takve sestre nikada nisu privlačile, a druga je da me je jedna svetica, Mala Terezija, doslovno živcirala i kad sam »silom« pročitala njezin životopis jer me jedan prijatelj koji je bio njome oduševljen to zamolio. Nisam shvatila ništa i ta odbojnost još je narasla u meni, pogotovo s obzirom na karmel, ali ni sada

mi je to izgledalo potpuno ludo. Ja? I kao da bih ja mogla cijeli život provesti iza rešetaka klauzure... Tako su pobijedile u meni ove misli i napisala sam molbu za nastavak formacije kod sestara milosrdnica. Na kraju krajeva, tu sam bila svoja na svome. Sve sam već poznavala, tu su bile sestre koje sam voljela, tu su bili moji prvi duhovni koraci i tu sam imala sigurnost. Ipak, kako je vrijeme u postulaturi koju sam duhovno shvatila malo

svijet molitvom i neprestano ga donositi pred njega. Do tog trenutka sve u vezi s karmelom bilo mi je upravo antipatično i odbojno. No u tom trenutku zavoljela sam čak i Malu Tereziju, a riječ karmel zvučala je čarobno. Napustila sam samostan samo s jednom sigurnošću: karmel da, ali gdje?, kako?, nisam imala pojma. Tražeći malo po internetu gdje se sestre nalaze u Hrvatskoj, otvorila sam stranicu Karmel u Albaniji i to je bilo to. Neopisivo

svjetlo i radost ušli su u moje srce i znala sam – to je to!

Odmah sam uzela papir i napisala pismo sestrama u Albaniji, no nikomu nisam rekla ni riječi i nestrpljivo sam očekivala kad će poštar donijeti pismo. Mama me pitala što to tako nestrpljivo očekujem i nakon što sam dobila odgovor sestara koje su mi predložile da ih dođem posjetiti na nekoliko dana, rekla sam mami da sam našla kamo idem i da je to karmel u Albaniji. Kad sam navečer susrela tatu, rekla sam i njemu da pokuša pogoditi kamo idem. Rekao je: »Hm... U Albaniju!« Sutradan me pitao jesam li ja to stvarno mislila, napomenuvši da je on to rekao kao posljednju mogućnost budući da je Albanija bila poznata po mafiji i po puno drugih negativnih stvari koje su u velikoj mjeri pretjerane. Nakon posjeta sestrama odlučile smo da moj privremeni ulazak bude 13. listopada 2007. i zatim nakon dva tjedna provedena kod kuće za stalno 3. siječnja. Još se dobro sjećam tog odlaska. Onaj posljednji pogled na divnu slavonsku šumu pokri-venu snijegom ispod koje je bila moja kuća i koja nikada nije bila tako lijepa, posljednji pogled na kuću i selo u kojem sam poznavala svaki kamen i koje je krilo toliko uspomena, toliko radosti. Govorila sam zbogom putovima kojima sam toliko puta prošla, svemu onomu što je jednom bilo moje, a sve to sada »moram« ostaviti, zbogom svom narodu i očinskom domu

koje je sada trebalo zaboraviti. Nekoliko sati u autu bila je samo šutnja i tihe suze, a uspomene su navirale i budile se uvijek sve više. No Isus je bio tu i uvijek iznova istina da je Isus toga vrijedan. Sjećam se da sam u sebi tada mislila kako je samo Isus toga vrijedan i nitko više. Kad smo se već približavali samostanu, vozeći se po putovima po kojima sam doslovno udarala glavom o krov nekog starog džipa, tata

mi je rekao: »E kćeri moja, gdje taj tvoj Isus živi?« Bila sam sretna što je pao mrak pa još nije dobro vidio pravo stanje. Ovdje sam doista pronašla svoj dom i odmah otpočetka bila vrlo otvorena, a i pronašla sam jednu srcem jako široku zajednicu koja me prihvatila takvu kakva jesam i koja je imala puno nježnosti i milosrđa za mene. Prvih nekoliko mjeseci proteklo je čudesno, u neizmjernoj radosti

života s Isusom i sestrama, zahvalnosti, a onda je nastupio novicijat, vrijeme kušnje, koje je to doista i bilo. Ako sam prije susrela i upoznala svoj mrak, ovdje je to bilo još daleko više, intenzivnije, dublje i bolnije, kao što jedna naša sestra kaže da je klauzura ekspres-lonac, ili se skuhaš ili »pukneš«. Ipak, u svemu tom mraku uvijek mi se vraćalo pitanje: pa zar Bog nije znao tko sam ja kad me pozvao? Pa on me poznaje bolje nego ja samu sebe. I ta mi je misao davala nadu. Zatim je počeo moj susret sa živom riječju koja mi je progovarala kroz Sveto pismo, koja mi je otvarala nove horizonte, koja me dizala, koja mi je vraćala osmijeh i nadu. I naravno u svemu tome velika podrška mojih sestara. Shvaćala sam uvijek sve više da se Isus ne boji dotaknuti gubavca i da sam ja ona prosjakinja čiju je ruku zatražio Kralj. Bile su žive riječi: »Prođoh kraj tebe i u te se zagledah: i gle, dob tvoja – dob je ljubavi. Raširih na te skute svoje i pokrih ti golotinju. Prisegoh ti i sklopih Savez s tobom – riječ je Gospodina Boga – i ti moja postade« (Ez 16,8). Isus je bio onaj koji je sklappao savez sa mnom, inicijativa je njegova, a ne moja i on mi obećaje svoju vjernost. Nakon novicijata i prve godine zavjeta odahnula sam. Doživjela sam onu istinu o kojoj je pisala Mala Terezija da mi stalno moramo dizati nogu, ali nije u našoj mogućnosti napraviti ni jedan korak, a onda kad on vidi naš napor, doći će sam i podići nas k sebi. Isus me je

Moram priznati da nisam imala neke iluzije o samostanu, ali sam svakako drugačije zamišljala svoj život unutra. Mislila sam da ulaskom automatski postajem sveta

učio i uči svojom riječju, preko mojih sestara, i uči me uvijek nanovo podići glavu i baciti se u njegovo naručje. Tako me je doveo i do doživotnih zavjeta prije tri godine 16. srpnja i obećao mi svoju vječnu vjernost. Ovdje sam pronašla onoga koga ljubi duša moja ili, bolje rečeno, ovdje je on pronašao mene i ispunio moje srce radošću i srećom. To ne znači da ne dolaze i teški i bolni trenutci, ali istina je da se po trnovitom putu stiže do pravih dragocjenosti i da se u rat ulazi i bori se samo za nešto što je vrijedno.

Sada je i moj sedam godina mlađi brat David postulans u karmelu u Italiji s nakanom da dođe kao misionar ovamo u Albaniju. Imala bih još puno toga pisati i o svojoj novoj domovini, o jednostavnosti ljudi koji su me učili i uče u jednostavnosti i prostodušnosti biti to što jesam i za drugoga dati sve, ali ovo je jednostavno nešto što treba doživjeti i što se ne da opisati.

Put s Isusom nije lak put, traži cijelu osobu, traži sve jer je Isus Zaručnik koji ne pristaje na kompromise, koji traži sve, ali i Zaručnik koji daje sve i zato ne postoji radost poput radosti koju daje on i ne postoji mir poput mira koji daje on i koji se može naći na njegovu putu i u vršenju njegove volje, bilo to njemu posvećen život ili život u braku, jer je njegova želja za nas da budemo sretni i ispunjeni ljudi puni života koji žive za njega, po njemu i s njim i koji radošću nošeni pronose njegovu ljubav ovim svijetom.

Bože Oče, Stvoritelju i Gospodaru neba i zemlje!

Ti si svemu što postoji dao da jest,

svako si biće pozvao u život

i svakom si duhu dao da Te spozna i da te ljubi.

I danas čovjeka zoveš na suradnju

kako bi stvorenim svijetom zavladao i usavršio ga.

Nastavi i sada, snagom svojega Svetoga Duha,

rasvjetljivati moje srce i moj razum da bih shvatio

što želiš od mene.

Daj mi milost da surađujem s darovima koje si mi dao

za obnovu Crkve i na korist svim ljudima.

Pomozi mi da na obilje Tvojih darova

uzvratim velikodušnošću suradnje.

Gospodine, baki ljubavi, udijeli mi žar svoga Duha

kako bih sve zanose svojega života

mogao s radošću posvetiti Tvojjoj službi.

Učini me zauvijek svjedokom svoje blage Očinske ljubavi.

Upravlaj moja djela po svojoj svetoj volji.

Osobna molitva za zvanje

A woman with long hair, wearing a white tank top and blue jeans, is walking away from the camera on a dirt path that leads towards a large body of water. In the background, there are rolling hills or mountains under a clear sky. The overall scene is peaceful and contemplative.

Za sve u životu ima određeno vrijeme

Autor: fra Mate Tadić

Iskustvo križa usmjerilo me stazom o kojoj nisam mnogo razmišljao niti je planirao. Sve se počelo događati krajem lipnja 2003. za službe župnog vikara u župi Posušje. Nakon pretraga u Posušju, Mostaru i Zagrebu liječnici su teškom mukom dijagnosticirali uzročnike bolesti te izolirali tri vrste opasnih bakterija s kojima se na različite načine moglo doći u kontakt. Prouzročile su visoku temperaturu i osjećaj nemoći u organizmu te izazvale sepsu, endokarditis, meningitis, stanje kome od mjesec i pol dana, pet operacija s nekim posljedicama do današnjega dana. No poslušajte moju priču od početka.

Zovem se fra Mate Tadić, rođen sam 13. prosinca 1972. u Kolu u župi sv. Mihovila Arkandela u Tomislavgradu, u obitelji Ile i Ane rođ. Čavar. Osnovnu i srednju elektrotehničku školu završio sam u rodnom mjestu te osjetio Božji poziv već u osnovnoj školi. Franjevačko odijelo obukao sam 15. srpnja 1993. na Humcu, a svečane zavjete položio u Zagrebu rujna 1999. godine. Za svećenika me je 10. lipnja 2000. zaređio zagrebački nadbiskup i kardinal mons. Josip Bozanić. Uz teologiju izvanredno sam pohađao i sviranje orgulja na Institutu za crkvenu glazbu »Albe Vidaković« jer sam nerazdvojno vezan uz glazbu – napose crkvenu – i pjevanje u zborovima. Uz mnoge aktivnosti na

poseban način surađujem s mnogim katoličkim listovima i radim na nekoliko projekata u kojima aktivno istražujem povijesne teme, osobito značajnih događaja i ljudi.

Iskustvo bolesti, patnje i trpljenja

Ma kako nešto izgledalo lijepo i lako, ali svakto ima neko iskustvo koje ga usmjeri kroz život. Tako je i mene iskustvo križa usmjerilo stazom o kojoj nisam mnogo razmišljao niti je planirao. Sve se počelo događati krajem lipnja 2003. za službe župnog vikara u župi Posušje, što se nastavlja do danas u Tomislavgradu. Nakon pretraga u Posušju, Mostaru i Zagrebu liječnici su teškom mukom dijagnosticirali uzročnike bolesti te izolirali tri vrste opasnih bakterija s kojima se na različite načine moglo doći u kontakt. Prouzročile su visoku temperaturu i osjećaj nemoći u organizmu te izazvale sepsu, endokarditis, meningitis, stanje kome od mjesec i pol dana, pet operacija s nekim posljedicama do današnjega dana.

Stanje je bilo teško i beznadno da sam imao malo šanse za preživljavanje. Toga sam bio svjestan te sam zatražio i dvaput primio sakrament bolesničkoga pomazanja u Mostaru i Zagrebu. Na kraju, unatoč svim predviđanjima i negativnim prognozama, pobijedio sam uz Božju pomoć potpomognutu velikom vjeron, nadom i molitvama

dobrih ljudi te liječničkom pomoću. U tom gotovo beznadnom stanju već se razmišljalo gdje me pokopati, ali Bog je sa mnom imao druge planove. Borba se međutim i dalje nastavlja, što je obilježilo i usmjerilo cijeli moj život.

Križ kao škola trpljenja

Netko bi mogao pomisliti da mi je kao svećeniku bilo lako sve to prihvatiti i sa svim se nositi, ali to ne ide automatski. Uz osobnu vjeru koja je crpila snagu iz pouzdanja u Božju providnost, dobrotu i milosrđe, prisutno je i ono ljudsko. U vrijeme bolesti i nemoći upitati: »Bože, zašto ja?«, »Dokle će ovo potrajati i ima li ovakvom stanju kraja?«, u jako teškim trenucima molitva riječima psalma: »Bože moj, zašto si me ostavio?«, predanje: »Bože, budi volja Tvoja!«, pa sve do prihvaćanja: »Bože, Ti znaš koji je smisao i sve na Tvoju slavu!« Iskusio sam da je križ škola trpljenja i proces te treba proći vremena da se u sebi sve to shvati, prihvati i »probavi«. Liječnici su me nakon svega prozvali medicinskim fenomenom, a još se uvijek ne može govoriti o potpunom ozdravljenju, iako je svakim danom bivalo novih pomaka i napretka ili barem podržavanja postignutoga. Kad se sjetim kako je sve bilo teško i beznadno, ne smijem se ni danas previše žaliti. Uza sve loše doživljeno, sve ima svojega smisla. U tim teškim i prijelomnim životnim

Iskustvo križa usmjerilo me stazom o kojoj nisam mnogo razmišljao niti je planirao. Bolest je bila teška i beznadna da sam imao malo šanse za preživljavanje

trenutcima iskusio sam veliku Božju pomoć i pomoć ljudi oko sebe.

Vjerujem da mi je Bog nanovo darovao život kako bih svoje potpuno pouzdanje stavio u njega. I za proslavu mlade mise u srpnju 2000. prije toga uzeo sam misao 37. psalma: »Prepusti Gospodinu putove svoje, u njega se uzdaj i on će sve voditi.« I nisam se prevario! Smatram da meni i svima nama, na ovaj ili drugačiji način, Bog želi poručiti: »Nemoj misliti da si potpuni vlasnik svojega i tuđega života. Sve ti je darovano na raspolaganje i upravljanje. Ne oslanjaj se samo na sebe i svoje snage, ni na ono što imaš. Nije u tome smisao za kojim toliko žudimo. Budi poštenu najamnik, a ne nepoštenu vlasnik.«

Spontana molitva i meditacija

Pokretačka energija i potrebna snaga dolazile su mi iz potpunoga pouzdanju u Božju volju i njegovu providnost. Kad mi je bilo najteže, potpuno sam se predao da se preko mene vrši volja Božja. Neprestano sam živio u nadi da ne mogu tek tako završiti svoj životni hod, nego da sam još u mnogo stvari i planova potreban Bogu. Znao sam s malo riječi u predanju govoriti: »Ako Ti trebam, pobrinut ćeš se za mene i za moje ozdravljenje. A to je možda lakše negoli da se odgoji drugi, koji će doći na moje mjesto. Iako, Bože, Tebi ništa nije problem ni preteško

jer si svemoguć, neka bude volja Tvoja!«

U tim teškim trenutcima i stanju teško je i gotovo nemoguće bilo moliti kako se to čini u svakodnevnom životu ili crkvama. U vremenu prikovanosti uz krevet otkrio sam veliku važnost kršćanske spontane molitve i meditacije bez napisanih i propisanih molitava. Kad mi se nije mililo čitati ni govoriti, teško je bilo uzeti kronicu i molitvenik pa tako moliti. U teškim trenutcima jednostavno sam svoju patnju, bolest i nemoć prikazivao Gospodinu kao vapaj i molitvu. Iskusio sam molitvu srca, bez velikih i često suvišnih riječi s predanjem u volju Božju i njegove planove sa mnom.

Nakon svih nevolja, bolesti

Vjerujem da mi je Bog nanovo darovao život kako bih svoje potpuno pouzdanje stavio u njega.

i križeva doživio sam svoje osobno uskrsnuće. Prisjećam se kako sam slaveći misu u Krapini nakon gotovo četiri mjeseca stanke osjetio duboku i iskrenu duhovnu radost i ushit. Nakon povratka iz Krapinskih toplica u Zagreb bolnička sestra Katarina u Novoj bolnici mi reče: »Preko vas sam se osvjedočila u Božju opstojnost i pomoć u našem životu!« Iz praha i smrti Bog me ponovno podigao na

noge i vratio u život, učeći me poniznosti i blagosti.

Svaki dan nova životna prilika

Biti svjestan da vam se život neočekivano i najedanput okrenuo naglavačke nimalo nije lako. Odjedanput se dožive ograničenja na koja se prije nije ni pomišljalo. Postane problem jednostavno kretanje i sve što se do tada podrazumijevalo samo od sebe. U očima ljudi postaneš promatran preko pojma »bolesnik«, o čemu mnogi nažalost imaju velike i nepremostive predrasude, što na osobit način boli i vrijeđa. Ljudi kao da počnu u tvoje ime sami sebi postavljati upite i na njih odgovarati: »Posjetio bih ga, ali ne znam kako će reagirati, da ga ne uvrijedim!«, »To bi trebao uraditi, ali ti to nećeš moći!«, »Povezao bih te autom, ali ti je previsoko da u njega sjedneš!«, »Primili bismo te na boravak, ali nemamo posebne uvjete koji su ti, kako smatramo, neizbježni!«, »Za tebe bi ovo ili ono sada bilo najbolje raditi jer si prošao to i to!«

Svaki dan iznova krećem, nastavlajući tamo gdje sam stao. Vlastitom upornošću u vježbama i trudom na fizijatriji i u toplicama uspio sam ponovno stati na noge. Bog je pronašao načina da se ovako proslavi među ljudima. Svako jutro dok sam pred ogledalom znam se sebi nasmiješiti uz riječi: »Dobro ti jutro! Hvala ti, Bože, i na ovom danu i šansi!« Sve se počinje

shvaćati i prihvaćati kao dar, a ne ono što se samo po sebi podrazumijeva. Naidu i teški trenutci, kada se čovjeku baš ništa ne mili do bola i suza. Ali se uza sve naše snage za podizanje i novi hod naprijed. Osobno se iskusi kako patnja i trpljenje, poput vatre kod zlata, u velikoj mjeri pročiste dotadašnje naše želje i planove. Ono što se do tada postiglo, sve znanje i ono što jesmo, počinje se promatrati drugačijim pogledom i mjerilima. Uvjerio sam se u istinitost izreke da »Bog piše pravo i po krivim crtama našega života«.

Netko bi mogao pomisliti da mi je kao svećeniku bilo lako prihvatiti bolest i sa svim se nositi, ali to ne ide automatski.

Sve je u životu dar

Smatram da sam s ovim događajima i iskustvom dobio novu životnu priliku kao Božji dar. Iskusi sam Božju pažnju i brigu, kao i pažnju dobrih ljudi oko sebe. Onih koje nikada prije nisam poznavao ni susreo. Nakon što su čuli za mene željeli su i pomoći. To se nastavilo do današnjega dana preko samaritanaca današnjice, koji mi na različite načine izlaze u susret i pomažu. Tih i takvih ljudi često se sjetim u molitvi i misi i pomolim se za njih. Da im barem tako iskažem zahvalnost za molitvu i svaki oblik pomoći koju su mi

pružili kad mi je bilo najteže i najpotrebnije.

U svemu što jesam, što radim, ljude, stvari, život i sve oko sebe sad na neki način više doživljavam kao očitu i osvjedočenu Božju milost – dar. To je nesvakidašnje iskustvo križa, koje se ne može naučiti studiranjem

na fakultetu ni iz knjiga. U našem se životu i u drugima, u mogućnosti da postojimo, živimo, radimo, dišemo i hodamo – očituje da nas Bog neizmjerljivo ljubi, na što trebamo odgovoriti osobnom vjerom i povjerenjem.

ČUDNO, ALI ISTINITO

Čudno je kako novčanica od deset kuna izgleda velika kada je u crkvi damo kao milostinju, a tako mala kad s njom otiđemo u trgovinu.

Čudno je kako dugo traje sat službe Božje, a kako brzo prođe četrdeset minuta košarkaške utakmice.

Čudno je kako su dugi sati kada ih provodimo u crkvi, a kako kratki kada gledamo film.

Čudno je kako se ne možemo sjetiti ničega što bismo rekli kada molimo, a nemamo teškoća sjetiti se o čemu ćemo razgovarati s prijateljem.

Čudno je kako se uzбудimo kada nogometna utakmica uđe u produžetke, a kako se žalimo kada propovijed traje duže nego obično.

Čudno je kako je teško pročitati odlomak iz Biblije, a kako je lako pročitati sto stranica bestselera.

Čudno je kako ljudi žele što bliža sjedala na utakmicama i koncertima, a otimaju se za zadnja mjesta na misi.

Čudno je kako nam je obavijest o nekom crkvenom događaju potrebna dva ili tri tjedna unaprijed da bismo je mogli uklopiti u raspored svojih obveza, a za druge događaje možemo ga prilagoditi i u posljednjoj minuti.

Čudno je koliko problema imaju neki ljudi s usvajanjem jednostavnih evanđeoskih sadržaja da bi ih mogli prenijeti drugima, a kako je tim istim ljudima lako razumjeti i prenijeti trač o nekome.

Čudno je kako vjerujemo onomu što piše u novinama, a sumnjamo u ono što piše u Bibliji.

Nije li čudno?

Ne daj se pobijediti zlom, nego dobrim svladavaj zlo (Rim 12, 21).

Preпусти Gospodinu putove svoje, u njega se uzdaj i on će sve voditi (Ps 37, 5)

Autor: vlč. Leonardo Šardi

Rođen sam u vjerničkoj obitelji 1990. godine. Svoje djetinjstvo proživio sam s roditeljima i bratom u jednom malom selu u Međimurju, u Selnici, na samom sjeveru Lijepe Naše. U obitelji sam dobio temelje vjere jer, otkad sam svjestan događaja oko sebe, u mojoj obitelji poštivalo se Bog te obitelj nikad nije bila samo vjernička »na papiru«. Osim što nitko od članova obitelji nikad nije propuštao nedjeljnu misu, u obitelji je uvijek bila prisutna zajednička svakodnevna molitva. Stoga volim reći da moj hod s Bogom počinje od samoga rođenja jer je prožet molitvom i primjerom najbližih. Govore mi roditelji da sam često kao dijete znao mijenjati svoje zanimanje: kad bih vidio poštara, odlučio bih biti poštar; kad bih vidio zidara, htio sam biti zidar... Ali u jednom trenutku života

Svaki čovjek ima svoje planove i želje. Neke uspije ostvariti, drugi mu propadnu. No kad se sluša Božji glas te se u svjetlu Božje providnosti promatra vlastiti život, čovjek stane i zahvaljuje na daru koji nezasluženo prima. Kad prepusti Gospodinu da ga vodi, čovjek pronalazi smisao života. A ja sam svoj smisao pronašao upravo u navedenom geslu u naslovu, koje me dovelo i do ostvarenja duhovnoga poziva

rekao sam da ću biti svećenik, i ta želja nikad nije utihnula. Kad sam krenuo u predškolu, svaki dan sam s mamom hodao na svibanjske pobožnosti. Volio sam u crkvi sjediti u blizini oltara i promatrati ministrante i njihov »posao«. Neko nepisano pravilo bilo je da se ministrant može postati nakon sakramenta prve pričesti. Bio sam toga svjestan, ali djetinje srce s čežnjom je promatralo te poslužitelje oltara. No djetinje srce zna biti i lukavo. Tako sam u crkvu ulazio kroz glavni ulaz, a izlazio kroz sakristiju. I moj tadašnji župnik, pri mom uobičajenom izlasku iz crkve kroz sakristiju, upita: »A zašto ti ne bi bio ministrant?« Pa tko veli da ne bih bio, ali još sam premali, gdje je prva pričest... No moje misli prekinuo je župnikov komentar: »Od sutra budeš ministrant!« Djetinje srce pucalo je od

Cijelim ovim putom Bog me ciljano vodio: i kroz radosti, i kroz odluke, i kroz poteškoće, i kroz krize

Kao dijete znao sam mijenjati svoje zanimanje: kad bih vidio poštara, odlučio bih biti poštar; kad bih vidio zidara, htio sam biti zidar... Ali u jednom trenutku života rekao sam da ću biti svećenik, i ta želja nikad nije utihnula

sreće jer se ostvarila želja: »Ja budem ministrant!« Pričaju moji ukućani da sam pri dolasku kući gotovo slomio vrata od želje i sreće da priopćim tu veliku i važnu vijest za mene. I od tog dana, ako me nisu sprječavale školske obveze, nije prošao dan a da ja ne bih ministrirao. Blizina oltara mi je odgovarala, blizina svećenika mi je godila. Zvanje se rađalo. U to doba u crkvi sam bio poslužitelj oltara, a doma u svojoj sobi svećenik. Na sebe sam stavio pregaču, maramice sam označio križevima u liturgijskim bojama, čitao sam redovito tekstove iz Glasnika Srca Isusova i Marijina kao svoje propovijedi, čips su bile hostije, a plišani medvjedići vjerni

narod. Često mi je brat bio ministrant. Iz djetinje igre i blizine oltara javila se neka druga želja: »Ja budem velečasni!« Crkva je bila moj drugi dom u kojem sam brzo postao čitač Božje riječi te predvoditelj pobožnosti. Javnog nastupa nikad me nije bilo strah, a kao što rekoh, moliti su me naučili već davno prije u obitelji. Djeca ne znaju dugo za sebe zadržati neke stvari. Tako i moja želja nije ostala dugo skrivena. U školi je trebalo na-

pisati sastavak o temi »Moja simpatija«. Vjerojatno najkraći sastavak u mojem životu u kojem je pisalo: »Ja nemam simpatiju jer želim postati svećenik.« Naravno, svi su odmah znali da jedan iz drugog ili trećeg razreda (ne sjećam se više) ide za svećenika. Svi su pratili jesam li se predomislio i odlučio postati nešto drugo, jesam li se možda zaljubio. No želja je bila sve jača i čvršća. I nisam je skrivao. Na kraju osmog razreda u ruke sam samo dobio papir s popisom dokumenata koje treba prikupiti za upis u Međubiskupijsko dječačko sjemenište na Šalati. Iskreno, nisam znao u koju školu idem. Cilj je bio jasan pa nije bilo teško ni suočiti

se s novom okolinom i odvojiti se od obitelji: samo sam htio postati svećenik. Sa školom nikad nisam imao problema pa sam tako završio Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju s pravom javnosti u Zagrebu. Nakon završetka gimnazije upisujem Katolički bogoslovni fakultet te sljedećih pet godina živim u Nadbiskupskom bogoslovnom sjemeništu u Zagrebu. Čovjek raste, razvija se, pada pa se diže, dobiva nove spoznaje, zapada u krize i iz kriza izlazi jači i sigurniji u svoj odabir. Postavljala su se mnoga pitanja kroz periode moje formacije, ali nemoguće mi je riječima izraziti onaj osjećaj koji se budio u mojem srcu kad je bilo najteže i onu ljepotu koju sam osjećao u blizini oltara. Kroz život dolazio sam u dodir s raznim aktivnostima: glazbom, glumom, učenjem hrvatskog znakovnog jezika... Ali sve je to bilo podređeno konačnom cilju i djetinjoj želji: »Ja bum velečasni!« Dana 13. lipnja 2015. želja je ostvarena. Zaređen sam za svećenika u Varaždinskoj katedrali po rukama biskupa Josipa Mrzljaka. Dan nakon ređenja proslavio sam mladu misu u rodnoj župi. Doista smatram da me cijelim ovim putem Bog itekako ciljano vodio: i kroz radosti, i kroz odluke, i kroz poteškoće, i kroz krize. A ponajviše u spajanju s osobama koje su mi otvorile vidike i bile poticaj da stalno napredujem u izgradnji kao osoba. Trenutačno sam župni vikar u župi svetog Mihaela arkan-

đela u Sračincu. U svim dosad stečenim prijateljstvima, iskustvima i znanjima pronalazim ispunjenje temeljne želje da postanem svećenik. Tako se u svom pastoralnom radu koristim stečenim glazbenim i glumačkim talentom te poznavanjem znakovnog jezika u radu s gluhim i gluho-slijepim osobama na području Varaždinske biskupije. Stoga, put do ostvarenja duhovnog poziva jednostavno je izraz i mog mladomisničkog gesla. Krist poziva na različite načine. Često se smatramo nedostojnima ovoga poziva. No Krist nije pozvao savršene apostole da ga slijede, nego je oko sebe imao ljude koji su se

Koristim se stečenim glazbenim i glumačkim talentom te poznavanjem znakovnog jezika u radu s gluhim i gluho-slijepim osobama na području Varaždinske biskupije

odvažili krenuti za njim, koji su sve ostavili za sobom i koji su bili spremni, unatoč svim svojim manama i padovima, raditi na svojoj izgradnji. Ako, dragi mladi, osjećate da vas Bog zove, poslušajte i njegove riječi: »Ne boj se!« jer on vas neće ostaviti same ako mu u potpunosti predate svoj život. Sve će vam se vratiti stotruko, a radost koju ćete osjećati time što možete biti nada i utjeha svojim bližnjima ispunjavat će vas više negoli bilo koja vremenita stvar. Jednostavno: »Prepušti Gospodinu putove svoje, u njega se uzdaj i on će sve voditi!« (Ps 37, 5).

Da Ljubav koju smo primili vama donesemo

Predstavljanje Nadbiskupskog
bogoslovnog sjemeništa u Zagrebu

POZIV KAO DAR CRKVI

Govoriti o duhovnom pozivu uvijek je izazov pred kojim nakon nekoliko trenutaka čovjek zastaje jer jednostavno nije sposoban objasniti ono što je doživio, iskusio, odnosno ono što ga je potaknulo. Postoji jedan univerzalan poziv, a to je poziv na svetost koji je upućen svakom od nas i on se ostvaruje u čovjekovom dijalogu prema Bogu i s Bogom, ali i u odnosu prema braći ljudima. Ostvarenje tog poziva moguće je ne samo kroz Bogu posvećeni život – kao biskupijski svećenik, redovnik ili redovnica već i bračnim zajedništvom muškarca i žene. Mi ćemo se zaustaviti na ovom prvom ostvarenju poziva te pokušati iz jedne druge perspektive promatrati tko su, što su, gdje se nalaze oni koji se pripremaju da svoj život suobličie Kristu, za druge, u svećeništvu. Da bismo to otkrili zaustavit ćemo se na Kaptolu 29 u Zagrebu, gdje se na tom putu formacije nalaze bogoslovi, odnosno svećenički kandidati. Sam poziv, svećeničko zvanje dar je cijeloj Crkvi i cijela je Crkva odgovorna za njegovo rađanje, rast, sazrijevanje, počevši od obitelji, župnih zajednica, biskupija... Ono kao dar podrazumijeva primanje tog uzvišenog dara, kroz sebedarje kao odgovor jer ukoliko se dar ljubomorno čuva za sebe i ostvarivanje svojih interesa on gubi svoj identitet. U svemu nam je uzor Krist – Darivatelj tog istog dara.

VRIJEME I PROSTOR ODGOJA

Poziv ne biva ostvaren dolaskom u Bogosloviju, nego tada za mladića počinje rast, sazrijevanje, oblikovanje ponajprije na ljudskoj i duhovnoj razini, a onda i intelektualnoj. U tom kontekstu, Bogoslovija je vrijeme i prostor koje upotpunjuju rad, molitva, životno zajedništvo s ostalom braćom te odmor koji uvelike ovise o

samom pojedincu i njegovom pristupu, odnosno shvaćanju veličine dara i odgovornosti koja mu je povjerena. Ipak, ne možemo se osloniti samo na svoje snage te prepustiti samoodgoju. Bogoslov treba biti svjestan da je u Bogosloviji glavni odgojitelj Isus Krist koji mijenja čovjeka ako s njime stupa u intimni susret. U tome velika su pomoć odgojitelji: rektor, prefekt ili duhovnik koji pomažu u oblikovanju ponajprije one ljudske i duhovne dimenzije svakog bogoslova. S druge strane, svoj intelektualni rast bogoslovi ostvaruju kroz studij na Katoličkom bogoslovnom fakultetu (koji traje pet godina), koji nas nastoji pripremiti da bismo danas-sutra uistinu bili spremni i riječima posvjedočiti i obrazložiti, kako kaže sv. Pavao, onu nadu koje je u nama (usp. 1 Pt 3,15).

BOGOSLOVIJA – ISKUSTVO ZAJEDNIŠTVA

Smisao prostoru i vremenu bogoslovske formacije daju bogoslovi – odnosno zajednica pozvanih, onih koji su u svom životu osjetili svećenički poziv, osjetili onu Ljubav koju nisu mogli zadržati samo za sebe već iz zahvalnosti prema Darivatelju žele taj dar podijeliti s drugima, kako bi i drugi doživjeli radost i ljubav koju Bog daje, kako bi oblikovali svoj život i znali prenijeti to iskustvo svima. Stoga i Bogoslovija je zajednica. Pod zajednica, ne mislimo na udrugu ili građansku inicijativu, koja okuplja ljude

kojima je zajednička neka ideja ili područje rada. Bogoslovija kao zajednica jedan je od udova Crkve, sabrana snagom Duha Svetoga da bude povlašteno okruženje gdje će se svaki od bogoslova, pripravnika za svećeništvo, na poseban način neprestano davati Bogu da ga on oblikuje i odgaja kroz svakodnevnu euharistiju, osobnu i zajedničku molitvu, zajedničke susrete s ljudima, primjerom i poticajem odgojitelja, poniranjem i proučavanjem Božjih otajstava u teologiji, u radu i odmoru, u susretu s bližnjima i potrebitima... Bogoslovija je mjesto gdje Bog stvara dojam pustinje. Ondje nas vodi Duh Božji baš kao što je vodio Krista prije javnog djelovanja. U Bogosloviji, potaknuti Božjim Duhom, bogoslovi stječu potrebnu dobru i postojanu naviku suočavanja i čvrstoće stava te borbe s nastupima i zlim.

Ovdje možemo govoriti i o iskustvu zajedničkog života koji nas uči prihvaćati bližnjega te služiti jedan drugome jer iz tih odnosa proizlazi slika koju ćemo kasnije stvarati u zajednicama kojima ćemo kao svećenici biti povjereni. Nije li prekrasna slika prve kršćanske zajednice koju nam donose Djela apostolska: „Bijahu postojani u nauku apostolskom, u zajedništvu, lomljenju kruha i molitvama. (Dj 2,44).“ Upravo je to put kojim se trudimo ići, ostvarujući ponajprije zajedništvo ovdje u Bogosloviji... Nije uvijek lako, baš kao i u obitelji, ali

Formacija na bogosloviji i obrazovanje na fakultetu, kroz pet godina, bili su oni trenutci kada je trebalo ravnati staze, pripravljeni put Gospodinu, izglediti hrabavo, sniziti svoje oholosti, ispuniti Božjom snagom praznine i sl. (I. L., đakon)

vjerujem da je svatko od nas svjestan veličine dara i poziva koji svoje ispunjenje pronalazi tek u ovom načinu života jer istinsko zajedništvo ne može se živjeti bez sebedarja, bez odricanja za druge, za čovjeka kojemu smo poslani.

DINAMIKA ŽIVOTA

Možda vam se ove riječi čine preidealističnim, ali to je onaj motiv i put koji nas sve ovdje vodi i kojem svi težimo. Doista, nije uvijek lako ostvariti jer se na jednom mjestu nalazi „mega obitelj“ od skoro sto članova. Ipak, vjerujemo da u svakome od nas postoji ono nešto što nas čini jednakima, istomišljenicima – Pokretač – Krist Gospodin - koji unosi dinamiku u naše živote. On daje da u svojoj različitosti, koja nas međusobno obogaćuje, postajemo jedno, bez prisile koja zahtijeva da svi isto činimo i mislimo jer Bogoslovija nije „vojarna marinaca“, u kojoj je svaki trenutak dana u potpunosti isplaniran i gdje nema prostora za određene slobodne aktivnosti. Postoji dnevni red koji određuje vrijeme mise, određenih molita-

va, studija i obroka. Uz to što se od bogoslova na dnevnoj razini očekuje, postoji i prostor slobodnog vremena, kojeg bogoslov organizira na sebi svojstven način. To je škola odgovornosti, jer vrijeme je jedino što imamo i moramo ga pametno iskoristiti. Daka-ko, to ne podrazumijeva da će se svaki slobodni trenutak obavezno koristiti za molitvu i studij, vježbe pobožnosti i sl., iako bi bilo dobro prožeti to vrijeme i s time. No, slobodno vrijeme je prilika i za odmor duše i tijela, rekreaciju, druženje s prijateljima, izgradnju međuljudskih odnosa na temelju kojih se gradi odnos prema Bogu. Jer, kakvi smo jedni prema drugima, takvi smo i prema Bogu. Ta uvjetovanost, ali i fleksibilnost dnevnoga reda uči bogoslove odgovornosti prema vremenu i planiranju vremena kada će postati svećenici. Ono čime pojedini dan uvijek započinje jest Euharistija ili molitva časoslova, tj. susret zajednice s Bogom. To je jasna uputa budućem svećeniku kako na prvo mjesto svoga života, ali i svakoga dana treba staviti Boga.

Mnoštvo je mogućih poziva, no jedan među njima po nečemu je drugačiji. Poziv koji svoje usmjerenje izričito pronalazi u sponi između neba i zemlje te svoje brušenje odgovora: Evo me, Gospodine, ostvaruje kroz instituciju bogoslovije. (A. M., bogoslov)

OSTVARIVANJE I OBLIKOVANJE DAROVA

Svoju raznovrsnost pokazujemo ostvarujući, oblikujući svoje talente – bilo pjevanjem, glumom, govorom, sviranjem... Od okteta zagrebačkih bogoslova koji svojom pjesmom predvodi pjevanje u našoj zajednici, ali i često gostujući u župama diljem naše Domovine, preko naših glumaca koji svake godine

pripremaju predstavu koja često ima dobrotvorni karakter, zatim tamburaški sastav, uredničko vijeće našeg časopisa Vjesnika biskupa Langa,... Sva ova područja omogućuju da svoje darove i talente izrazimo te i njima posvjedočimo da smo uistinu radosni u svom pozivu i poslanju. Ujedno, svake godine pripremamo i Dan Otvorenih vrata kada ugošćujemo svoje roditelje, prijatelje, kolege... koji taj dan imaju priliku doživjeti i proživjeti ono što svaki dan mi živimo.

POZVANI DA LJUBAV KOJU SMO PRIMILI DRUGIMA DARUJEMO I DONOSIMO

Vjerujemo da smo Vam barem djelomično približili i opisali život naše bogoslovske zajednice gdje se kroz sve ove dimenzije pripremamo da bismo danas-sutra bili poslani Vama vjernicima. Sve ono što činimo trudeći se rasti duhovno i intelektualno, činimo svjesni odgovornosti koja nema prostornih ni vremenskih granica, koja se ne zaustavlja samo na području župe ili biskupije već cijele Crkve. Ta odgovornost zahtijeva od nas izlazak, kao što naglašava i papa Franjo, izlazak iz sebe, svojih sigurnosti i pristupanje konkretnom čovjeku. Tek se u tako oblikovanom hođu ostvaruje naše svećeničko poslanje: Ljubav – Krista Raspetoga i Uskrsloga – svima, uvijek i posvuda darivati kao smisao i puninu zajedništva, mira i vječne sreće.

POSLANJE ODGOJITELJA U BOGOSLOVIJI

Odgovitelj u bogosloviji teško će biti osoba koja ne voli svoj poziv. Stoga mislim da je prvotna služba odgojitelja upravo ova: radosno življenje vlastitog poziva; a to je Njegov dar. To onda omogućava i praćenje drugih koje Bog poziva, korigiranje krivih usmjerenja, pogleda ili nakana. Nezaobilazna dimenzija u odgoju je i bratska blizina – blizina na istoj razini. Blizina koja ne otima zdravu distancu za mogućnost bratske opomene, savjeta ili upozorenja. A plod i cilj za odgojitelja i odgajanika su isti: ostvariti duhovni poziv kakav Pozivatelj želi. Ako je cilj isti, onda će suživot odgojitelja i odgajanika biti prožet iskrenom i bratskom ljubavlju. A ta ljubav podrazumijeva plač i smijeh, uspon i pad, razumijevanje i nerazumijevanje, ljutnju i smirenost – ali sve u smjeru ostvarenja kvalitetnog svećeništva koje neće ljude odbijati, nego privlačiti Njegovom ljubavlju.

vlč. Dubravko Škrilin Hren

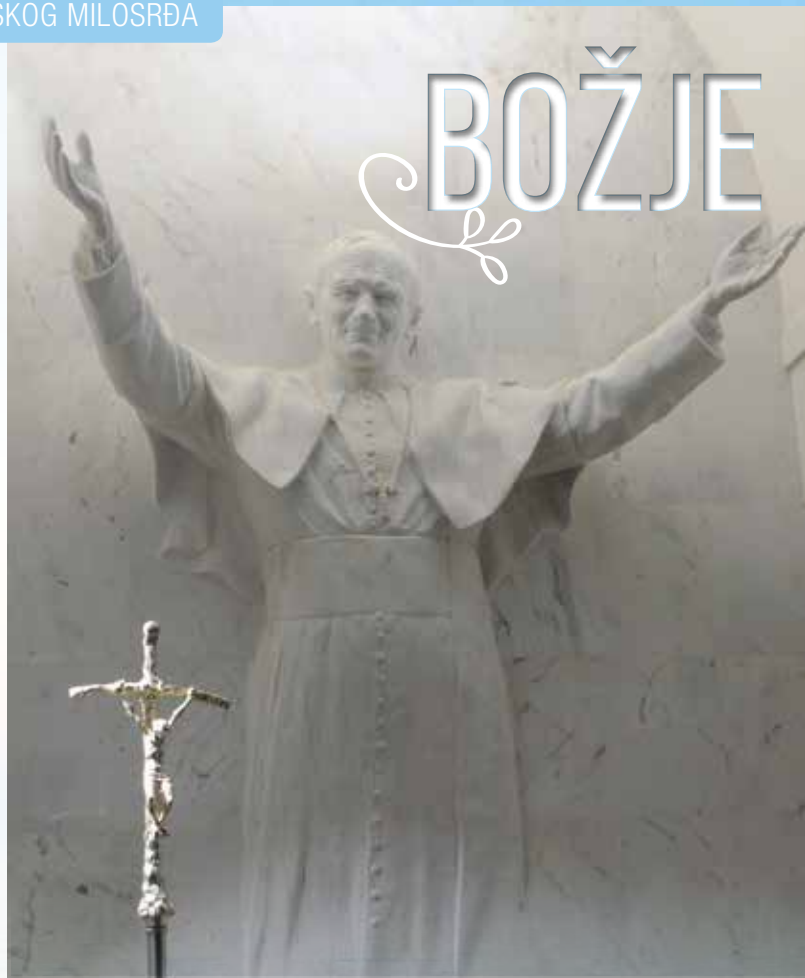

**Bogoslovija je ozračje Božje blizine
u kojem se mladić otvoren Božjem
pozivu priprema biti svećenik.
(M. D., bogoslov)**

Završavajući doktorat 2005. godine, imao sam veliku milost da sam boravio u Rimu u vrijeme kada je papa Ivan Pavao II., danas svetac, živio svoje posljednje dane na zemlji. Tih dana na poseban način osjećala se Božja milosrdna prisutnost koja je okupljala na Trgu sv. Petra na tisuće i tisuće vjernika, hodočasnika, ali i znatiželjnika. Bio sam na tom trgu one poznate večeri 2. travnja 2005. kada je rečeno da se papa preselio u kuću Očevu. Tada su mnogi od nas spontano pali na koljena i Bogu zahvaljivali za tako velika čovjeka i svetca. Sljedećeg jutra, te nedjelje, odjednom mi je postao jasan veliki Božji znak svima nama. Papa Ivan Pavao II. umro je u subotu uvečer, uoči Nedjelje Božjeg milosrđa, koje je on sam uveo da se slavi u Crkvi, u nedjelju poslije Uskrsa.

Današnji papa Franjo, sigurno nadahnut Duhom Svetim, otvorio je Godinu izvanrednog jubileja milosrđa na blagdan Bezgrešnog začeća 8. prosinca 2015. On je svjestan koliko je govor o tome dio života svih nas. Zato se ovdje ne radi o nekoj pobožnosti, nego o Bogu koji je samo milosrđe. Papa Franjo u svojoj buli najave za ovaj jubilej (Lice milosrđa – LM) kaže: Božje milosrđe nije neka apstraktna ideja, nego konkretna stvarnost kojom on objavljuje svoju ljubav kao ljubav oca i majke koji osjećaju duboku ljubav i

BOŽJE

privrženost prema svome djetetu (usp. LM br. 6). Zajedno s Tomom Akvinskim možemo reći da je Bogu svojstveno činiti milosrđe i u tome se na poseban način očituje njegova svemoć. A u knjizi Božje je ime Milosrđe papa Franjo govori o milosrđu kao Božjoj osobnoj iskaznici.

To Božje milosrđe Crkva prepoznaje kroz stoljeća i stoljeća svoje povijesti, to prepoznaju i mnogi narodi koji

sačuvali svoju vjeru, mnoge obitelji, mladići i djevojke, starci i starice. Isus je bio pun suosjećanja i milosrđa prema grešnicima, siromašnima, isključenima, bolesnima i onima koji trpe. Zato bez obzira koji životni poziv izabrali, moramo imati razumijevanja za svakoga čovjeka, biti spremni imati milosrdno srce, tj. nesebično, pošteno, srce koje oprašta, koje se daruje, koje ima vremena za svaku osobu, koje

MILOSRĐE TEMELJ ZA SVAKI POZIV

Autor: o. Antonio Mario Ćirko

Kroz život kao dijete i mladić, a sada kao svećenik i redovnik na poseban sam način toliko puta iskusio značenje neizmjernog Božjeg milosrđa. Vjerujem da je to iskustvo svakoga čovjeka koji osjeća i živi svoj kršćanski poziv

Bez obzira koji životni poziv izabrali, moramo imati razumijevanja za svakoga čovjeka, biti spremni imati milosrdno srce

je pošteno i cijeni sve istinske ljudske, tj. kršćanske vrline. Papa Franjo nas u buli Lice milosrđa podsjeća, među ostalim, na carinika Mateja. Isus ga je pogledao u oči. To je bio pogled pun milosrđa, koji je opraštao grijeha toga čovjeka. Zatim citira svetog Bedu Časnog koji je komentirajući taj prizor iz evanđelja, napisao da je Isus Mateja pogledao milosrdnom ljubavlju i sebi ga izabrao (usp. LM br. 8).

Kada govorimo o Božjem milosrđu, to znači da svatko od nas mora svojim životom pokazivati tu stvarnost. Naravno, ne smijemo ostati samo na riječima, nego u konkretnim situacijama, konkretnim djelovanjima otkrivati drugima Božje milosrđe. Papa Franjo je napisao da je milosrđe temelj na kojem počiva život Crkve (usp. LM br. 10), ali možemo reći da je i temelj po kojem svaki vjernik živi u svom pozivu.

Možda možemo pomisliti: Što ja mogu učiniti? Npr. odaberem duhovni poziv, budem svećenik, redovnik ili redovnica, a s druge strane mediji i društvo nas omalovažavaju i žele izolirati. Logično je pitanje: Je li onda naš poziv osuđen na neuspjeh? Pogledajmo apostole. Gledano ljudskim očima, oni su bili neprikladni za nastavak Isusova djela. Isus je međutim poznavao i njihova srca, poznavao je njihove slabosti, ali i

Milosrđe je temelj na kojem počiva život Crkve

njihovu odanost pa se usudio povjeriti im svoju Crkvu. Ako promatramo povijest, pa i današnju Crkvu, postat ćemo odjednom svjesni kakvim je – ljudski gledano – neprikladnim ljudima Isus povjerio svoju Crkvu. Isus ne gleda samo vanjštinu, nego i srce.

Papa Franjo nam daje neke smjernice kako možemo što bolje ostvariti ovu Jubilarnu godinu. U prvom redu da bismo mogli ostvariti Isusove riječi: Budite milosrdni kao što je Otac vaš milosrdan (Lk 6, 36), moramo i sami raditi na svojoj vjeri, čitati Božju riječ i oraspoložiti se za

njezino slušanje. Na svakoj misi čitamo razna svetopisamska čitanja i u svakoj od njih uvijek nam je upućena neka poruka za neku našu konkretnu situaciju (usp. LM br. 13).

Papa dalje donosi govor o hodočašću kao posebnom mjestu u Svetoj godini (usp. LM br. 14). Hodočašće ima svoje značenje i označava da je milosrđe cilj kojemu treba prispjeti i da zahtijeva predanost i žrtvu. Zato nas ono potiče na obraćenje. Obraćeni čovjek pre-

poznaje kako se treba odnositi prema bližnjemu, a to je da nikada ne osuđujemo, da uvijek nastojimo gledati pozitivno. Današnje društvo, a i svatko od nas u stalnoj je napasti osuđivanja, promatranja negativnoga. Potreban je zakret da se trudimo oprostiti i darovati. Bog je prema nama milosrdan i oprašta. I mi moramo biti takvi. Osoba koja je u procesu obraćenja lakše prepoznaje svoj životni cilj.

Kada se srce počinje mijenjati, imamo priliku otvoriti nutrinu i onima koji žive na najudaljenijim egzistencijalnim periferijama, kako nam to govori Sveti Otac (usp. LM br. 15). Papa Franjo traži da kao kršćanski narod razmišljamo o tjelesnim i duhovnim djelima milosrđa. To osobito tumači u spomenutoj knjizi

Božje je ime Milosrđe. Tako čineći, ne samo da smo blizu ljudima, nego nalazimo Boga, tj. tu dotičemo Gospodina. Zato je svaki duhovni poziv prožet tom čežnjom istinskog života s Isusom, sjećajući se riječi sv. Ivana od Križa da ćemo u predvečerje života biti suđeni po ljubavi.

Kao svećenika Bog me je nedavno povezo s jednom meni dragom obitelji. Naime, oni su prošli mnoga iskušenja, a zadnje im je bilo zdravstveno stanje supruga, tj. oca obitelji. Trebao je ići na operativni zahvat na kojem mu je bilo planirano zbog bolesti probavnog trakta staviti tzv. stomu ili vrećicu za fiziološke potrebe. No kada se probudio nakon operacije, Bog ga je iznenadio: nije trebalo ništa staviti i sam doktor bio je iznenađen promjenom njegova teškoga stanja. Ta obitelj mi svjedoči o velikom Božjem milosrđu koje je doživjela, a to iskustvo i vama prenosim. Kao svećenik i redovnik sretan sam što mogu svjedočiti ljepotu i stvarnost milosrdne Božje ljubavi. Uistinu naš Bog je stvaran i kao brižan Bog nikoga ne napušta. Nemojmo to nikada zaboraviti.

Završimo riječima pape Franje koje je izrekao 10. rujna 2014.: Milosrđe nadilazi bilo koji zid, bilo koju barijeru, i vodi te prema tomu da uvijek tražiš čovječje lice, konkretnu osobu. Milosrđe mijenja srce i život, ono može učiniti da se osoba nanovo rodi i uključi u novi svijet u društvu.

SVETI LEOPOLD BOGDAN MANDIĆ (1866. – 1942.)

Navjestitelj milosrđa i Božjeg praštanja

Prema tekstu fra Ivica Vrbića

Mali Bogdan postao je svećenik nakon što je prošao kroz jedno ružno iskustvo svoga života, na ispovijedi. U dobi od osam godina izrekao je ružnu riječ pred sestrom, koja ga je prekorila i odmah poslala na ispovijed, napominjući svećeniku da ga zbog grijeha kazni, što je on i učinio. Svećenik ga je ispovjedio i rekao da za kaznu klekne u sredini crkve i javno se pokaje za svoj grijeh. Izvršivši pokoru, Bogdan je u tom trenutku u srcu donio odluku da će postati svećenik, svjedok Boga milosrđa, a ne kazne.

O d same najave pape Franje da će na pedesetu obljetnicu završetka Drugog vatikanskog sabora otvoriti Jubilejsku godinu osjećao se ushit Božjega naroda da se u naše vrijeme uistinu i događa nešto izvanredno. Prve riječi bule, najave izvanrednog jubileja: »Lice

milosrđa nebeskoga Oca je Isus Krist«, već nam progovaraju o ljubavi nebeskoga Oca koja se očitovala u životu njegova Sina Isusa Krista.

Nedugo nakon najave godine izvanrednog jubileja papa Franjo izjavljuje kapucinima u Padovi i San Giovanni Rotondu da su upravo sveti Leo-

pold i sveti Pio kao ispovjednici na svoj način divno svjedočili Lice Očeva milosrđa u sakramentu pomirenja. Nakon toga iz Vatikana dolazi vijest da papa Franjo želi da tijela te dvojice svetaca budu donesena u baziliku svetoga Petra. Nama Hrvatima je posebna radost što je Leopold

**Sveti Leopold
ohrabrivao je
pokornike koji
su u sramu
dolazili na
sakrament
pomirenja da
hrabro pristupe,
jer i on je
grešnik.**

dovo tijelo poslije toga došlo i u našu domovinu.

Tijelo svetog Leopolda nakon ukopa počivalo je na padovanskom gradskom groblju do 1963. godine, a zatim je preneseno u kapucinski samostan u kojem je svetac proveo većinu svoga života. U listopadu 2015. godine, nakon gotovo 40 godina od zadnjeg otvaranja kamenog sarkofaga u kojem je počivalo tijelo svetog Leopolda, svetac je opet bio vidljiv oku vjernika.

Za vrijeme posljednjeg prepoznavanja tijela svetog Leopolda utvrđeno je da je tijelo u dobrom stanju, a na poseban način sačuvano je njegovo srce. Nije ni čudo da je srce ostalo sačuvano kada je toliko ljubilo sve

ljude Božjom ljubavlju. Ispovijedao je deset do dvanaest sati na dan, bilo hladno ili vruće, bio umoran ili bolestan. »Budite mirni«, znao je reći pokornicima, »sve stavite na moja pleća, dalje ću se ja pobrinuti.« Na sebe je preuzimao žrtve, molitve, noćna bdjenja, postove. Išao je s radošću ususret pokorniku, dapače zahvaljivao mu je i najradije bi mu se bacio u zagrljaj.

Papa Franjo nas poziva da svoj pogled usmjerimo na Gospodina, čije milosrđe na poseban način kušamo u sakramentu pomirenja, čiji je služitelj na poseban način bio sv. Leopold. Papa želi vjernicima staviti pred oči da je Bog uistinu Ljubav. Naš Bog je Bog koji neizmerno ljubi i koji ide ususret svakom čovjeku koji se kaje za svoje lutanje na putu svetosti. Na žalost

i danas postoje »vjernici« koji će reći da Bog nesrećom i bolešću kažnjavanja ljudski grijeh, no najveća kazna čovjeku je on sam sebi kad bježi od Boga, koji je put, istina i život.

Zanimljiv se događaj zbio jednog dana kad je u blizini crkve u Padovi pokraj svetca prošao jedan čovjek kojega otac Leopold do tada nikada nije vidio. Taj čovjek više od 40 godina nije bio u crkvi te se loše izražavao o Crkvi i svećenicima. Otac Leopold uporno ga je gledao pa mu je čovjek pristupio jer je pomislio da ga ovaj želi nešto važno pitati. A Leopold mu je rekao: »Želim da odmah pođete sa mnom u crkvu!« I zaista čovjek je pošao s njim u crkvu,

a svetac ga je ispovjedio. I od tada on je postao kršćanin i svima je pričao o »čudesnom« pogledu oca Leopolda.

Godina milosrđa želi i u nama probuditi na poseban način dvije stvarnosti. Prva je da ne kažnjavamo sebe time što smo upali u zamku grijeha, nego da idemo Ocu milosrđa, koji nas od grijeha liječi i izbavlja. Druga stvarnost jest to da poput svetog Leopolda i mi u svom životu budemo bezbroj puta milosrdni jedni prema drugima, jer onaj koji nas je oslobodio od krivice grijeha želi da naše lice odsijeva njegovim milosrđem. Sveti Leopold ohrabrivao je pokornike koji su u sramu dolazili na sakrament pomirenja da hrabro pristupe, jer i on je grešnik,

**Srce sv.
Leopolda ostalo
je sačuvano jer
je toliko ljubilo
sve ljude Božjom
ljubavlju.**

i da ga Gospodin nije toliko puta držao svojim uzdama, potonuo bi u gore grijeha.

Ovaj veliki svetac, rodnom iz Herceg Novog, drugi je kanonizirani hrvatski svetac. Možemo biti ponosni što je takva duša, navjestitelj milosrđa i Božjeg praštanja, rođena u našoj blizini.

DOPUSTIMO DA NAS LJUBAV DOTAKNE

U našem časopisu često razgovaramo s mlađim svećenicima, redovnicima ili redovnicama, ali uvijek je pravo osvježenje čuti osobu koja je puna životnog iskustva i koja to iskustvo želi podijeliti s drugima. S. Katarina Maglica rođena je 1951. godine. Vrhovna je poglavarica sestara dominikanki. Ona će reći da je duhovni poziv unutarnji osjećaj, poriv, želja, zanos i opredjeljenje. Poticaj je bila jedna mlada misa gdje se na okupu našlo puno redovnika i redovnica. Oduševila ju je njihova radost, bliskost i neki nebeski mir koji je iz njih zračio. Neka i ovaj razgovor sa s. Katarinom oduševi mnoge za otkriće ljepote života s Bogom bez obzira koji poziv odabrali.

BOŽJA

Razgovor vodio: Susret

Već ste dugi niz godina redovnica i imate bogato iskustvo posvećena života. Možete li ukratko opisati svoj duhovni poziv i redovničku zajednicu kojoj pripadate?

– Ne usudim se glasno otkriti dužinu svoga redovničkog staza jer bih do sada trebala biti idealna sveta dominikanka, uzor redovničke osobe i vjerna slika i prilika samoga Krista. Smijem li vam priznati da još do te razine nisam stigla? Prošlo je nekoliko desetaka godina otkako mi je noga prekoračila prag matičnog samostana sestara dominikanki u Korčuli, a moja radost i zahvalnost Bogu što me pozvao još nije došla na manje. Nisam, poput prvih apostola, osjetila na sebi prodoran i uporan Isusov pogled, niti sam čula njegov glasni poziv: Dođi i slijedi me! Ali i danas me obuzme toplina koja me preplavila kad sam u svojoj dubini razabrala pitanje: »Zašto ti ne bi bila poput ljiljana u podnožju moga križa i te sklopljene ruke koje iz nje ga crpe snagu?!« Bio je to detalj sa spomen-sličice jednog mladomisnika dominikanca, koji je svoju prvu misu slavio tog sunčanog dana, ispunjenog skladnim slavljenjem zvona i radošću brojne braće i sestara. Bjelina njihovih habita, radost na njihovim licima, sunčani sjaj s neba i iz njihovih pogleda bili su savršena kulisa za

moju odluku. Jasno sam shvatila da me Bog želi i da sama želim biti sestra dominikanka, član te skladne i sretne duhovne obitelji. Ostalo je išlo svojim tijekom.

Nalazimo se u posebnoj godini za vaš red – u godini jubileja 800. obljetnice Reda propovjednika. U čemu je posebnost dominikanaca i dominikanki i koje je njihovo značenje za Hrvatsku i BiH?

– Ponosno i zahvalno dominikanska obitelj slavi osamsto-tu godišnjicu službenog pri-

Redovnica se odriče fizičkog majčinstva, ali se ne odriče duhovnog, ne odriče se svoje ženstvenosti.

znanja Reda propovjednika. Skladaju se himne i snimaju spotovi povezani sa stilom života i poslanja, organiziraju susreti i hodočašća, govori se o duhovnosti naših svetaca, o doprinosu kulturi i znanosti dominikanskih teologa, znanstvenika i umjetnika, naglašavaju se pionirski doprinosi na brojnim društvenim poljima, produbljuje se dominikanska karizma i promatra njena snaga koja je progovorila u bezbrojnim vidovima djelovanja braće i sestara. Posebnost

Reda vidim u njegovu obiteljskom ozračju koje je Red sačuvalo od samih početaka. Naš karizmatički utemeljitelj Dominik de Guzman najprije osniva zajednicu sestara u Prouilleu da molitvom i žrtvom utru put braći propovjednicima. Bit naše karizme je ISTINA, istina o Bogu i čovjeku, istina koja oslobađa i daje duši krila za let. Odatle tolika potreba za poznavanjem Istine i prenošenja vlastitog saznanja drugima. Sv. Toma Akvinski sažeo je to u jednu misao: *Contemplata aliis tradere* – Razmatrati i drugima davati plodove razmatranja. To braća dominikanci rade cijelu svoju povijest: proučavaju Božju riječ i s propovjedaonice i katedre je prenose slušateljima, razlažu je i lome bilo pismenim putem ili govorenom riječju. Sestre dominikanke manje se koriste propovjedaonicama, ali se propovijedanja nisu odrekle. Njihove propovjedaonice su bolničke i zatvorske sobe, starački domovi i vrtići, razne škole i fakulteti, ustanove za nezbrinutu djecu i djecu s posebnim potrebama, ulice i samostanske klauzure. Način njihova propovijedanja je kuhača i metla, katedra i razred, tiha prisutnost i primjer življenja. Brojni su članovi dominikanske obitelji koji žive u svijetu i sa svijetom unoseći dominikansku karizmu u sve pore društva. Svatko na svom polju širi istinu o Ocu milosrdnom i dobrom, o Ocu koji čovjeka voli i treba, Ocu čija

je »slabost« praštanje i ljubav. Kažu da je sv. Dominik trajno govorio Bogu o ljudima, a ljudima o Bogu. To je bilo njegovo poslanje, njegova molitva, njegov život. To je poziv svake dominikanske duše. Tri su stupa na kojima počiva dominikanska karizma: studij, zajednica i zajedništvo i propovijedanje. I naš narod baštini je sve tekovine osamstogodišnjeg djelovanja svih grana dominikanske obitelji na intelektualnom, kulturnom i duhovnom polju.

Posljednjih godina primjećuje se da se ne samo u Europi, nego i u Hrvatskoj smanjio broj ženskih redovničkih zvanja, dok je kod muških prisutan veći odaziv. Što mislite koji bi bio razlog?

– Nije lako očitati i protumačiti Božje planove. Možda je

ovo vrijeme čekanja na Božji odgovor, vrijeme u kojem se ženski dio redovništva bori sa strahom da ide svomu kraju. Vrijeme krize može biti i vrijeme rasta vjere, osobne i na zajedničkom planu. Ujedno je ovo milosno vrijeme u kojem nam postaje jasnije da je svaka redovnička zajednica i svako redovničko zvanje dar Božje ljubavi Crkvi i čovječanstvu. Vrijeme suše ne traje vječno. Neke se redovničke zajednice već osjećaju blagoslovljene novim zvanjima, a druge pune nade i vjere strpljivo čekaju, moleći, radeći i vjerujući.

Može li redovnica imati svoje redovničke krize; koje su i kako ih nadvladati?

– Rijetke su osobe koje preskoče krizna razdoblja. Ni redovnice toga nisu pošteđene. Prve krize najčešće su vezane uz raskorak između onoga

što se očekuje kad se u zajednicu ulazi i onoga što se nađe. Idealizam odumire i mlada se osoba nađe u stanju realnosti. Muči je nostalgija za domom i životom na koji je navikla, nameće joj se pitanje smisla redovničkog života, počne sumnjati u pozvanost. Bez bliske povezanosti s Bogom i sa zajednicom teško se oprijeti navedenim napastima. Božja blizina i prisutnost zajednice gasi krizu i mlada osoba ponovno prepoznaje ljepotu poziva i svoje pozvanosti.

Živimo u vremenu seksualnih sloboda, materijalizma i konzumizma. Kako u svemu tome mladima protumačiti i posvjedočiti ljepotu poziva, ali i da se vlastita spolnost može ostvariti u redovništvu kroz dimenziju duhovnog majčinstva i radosnog služenja?

– Vrijeme u kojem živimo opterećeno je zakonima profita i konzumizma, obilježeno seksualnom slobodom, nasiljem nad poviješću i vrijednostima. Mediji nameću mišljenja i vrijednosti koje se neprimjetno usvajaju. Sve nekako postaje »normalno«, ali sve ne usrećuje. Čovjek postaje sve prazniji i prazniji, sve osamljeniji i nesretniji. Mladi traže ljepotu, dobrotu i ljubav, vape za slobodom i ispunjenošću. Često to traže na pogrešnom mjestu pa nerijetko postaju ovisnici

o nečemu što ih ne uspijeva održati uspravnima i ponosnima. Riječima je teško objasniti duhovni poziv, dočarati sreću i radost što si pozvan, ispunjenost i mir koji samo Bog može dati. Ljudi misle da si se živa zakopala u samostan, da si se odrekla radosti, ispunjenosti i majčinstva. Ne slute koliko jedna redovnica može biti sretna u svom pozivu ako je ispunjena Bogom i zauzetošću za ljude. Redovnica se odriče fizičkog majčinstva, ali se ne odriče duhovnog, ne odriče se svoje ženstvenosti. Onu zauzetost za obitelj, nježnost, skrb, ljubav, požrtvornost i dobrotu njeguje i razvija, što se odražava u njenom poslu, u njenom stavu, u brizi za povjerene joj ljude, bilo da je riječ o djeci, starijima i bolesnima, potrebitima blizine i uha za slušanje, ramena za plakanje ili srca koje razumje, koje ne sudi i ne prosuđuje, koje uvijek nalazi riječ utjehe ili ponudi molitvenu podršku i pratnju. Mla-

di koji osjete poziv u vlastitu srcu razumjet će onu unutar-nju silu i snagu, onaj zanos koji je kadar sve ostaviti i poći za Isusom i iz ljubavi prema njemu. Djela govore mnogo više od riječi.

Kako prepoznati na što me Bog poziva?

– Poziv je čudna biljka. Prepoznatljiv je onomu tko ga dobije. Aktivira se u susretu s redovničkom osobom ili karizmom neke redovničke zajednice. Nekoga privuče boja i kroj habita, drugoga radost redovničkih osoba, jedne oduševi njihov rad i požrtvornost, drugomu su dovoljne riječi koje u sebi imaju snagu izrasla na iskustvu življenja jedne redovničke karizme.

Završila je Godina posvećenog života, nalazimo se u Godini Božjega milosrđa. Koji su plodovi

Godine za posvećene osobe, a u čemu je tolika važnost ove izvanredne Svete godine, osobito za mlade?

– Godina posvećenog života je iza nas. Bilo je brojnih događanja na zajedničkom planu: susreti, hodočašća, predavanja i seminari, druženja i klanjanja, stvaranje Redovničkog bend aida, predstavljanja na raznim tribinama i

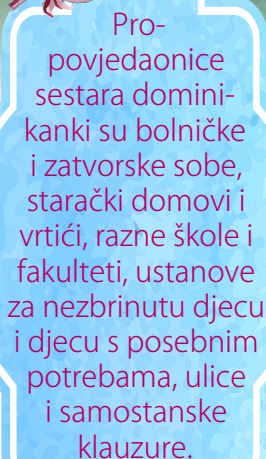
redovničkih zajednica, objasniti im različitosti družba i karizma, ali i zajedničke osobine koje ih povezuju. Bila je ovo godina osobne i zajedničke zahvale za svaku redovničku osobu i za dar svake redovničke zajednice. O plodovima Godine posvećenog života teže je govoriti jer je sjeme tek posijano.

Nalazimo se u Godini Božjeg milosrđa. Ne bi nikomu smjela proći nezapaženo bez

posljedicâ u vlastitom životu. Najvažnije je susresti se i upoznati Boga milosrđa, Boga čije je mjerilo ljubav. Oslonac vlastitoj krhkosti i lijek svojoj ranjivosti čovjek nalazi u Bogu milosrdnom, Bogu ljubavi. Ta svijest neće dopustiti da čovjek odluta, da bježi od Boga, da živi u strahu, da povjeruje u neoprostivost vlastitoga grijeha. Kamo god otišli, što god sagriješili, kakvi god bili, Bog nas ne odbacuje, on nas uvijek voli, uvijek je spreman oprostiti naš grijeh. Mladi bi trebali dopustiti da ih Božja ljubav dotakne, da je osjete u svom životu, da shvate koliko su mu dragocjeni. To ljudskom životu daje smisao, pruža oslonac i sigurnost.

Za kraj, imate li koju poruku za naše čitatelje koji su većinom mladi ljudi?

– Danas mladi ne vole duge pouke, opomene, savjete. I sami se osjećaju dovoljno zreli da donose odluke i provode ih u djelo. Sami pokušavaju biti krojači svoje sadašnjosti i budućnosti. Moj savjet im je da se bore za slobodu koja ih čini boljim ljudima, da svojom slobodom ne ograničavaju slobodu drugima i da uvijek ostanu slobodni odabrati dobro i bolje u životu, da ne dopuste porocima i ovisnostima da njima ovladaju. Ako netko osjeti poziv za redovnički i svećenički život, neka ne oklijeva. Neka krene tamo gdje ga Bog zove. On će uz poziv dati sve potrebno.

Pro-povjedaonice sestara dominikanki su bolničke i zatvorske sobe, starački domovi i vrtići, razne škole i fakulteti, ustanove za nezbrinutu djecu i djecu s posebnim potrebama, ulice i samostanske klauzure.

intervjui za različite novine i časopise, radio i televiziju, sve s ciljem da redovništvo dublje otkrije vlastiti identitet, utkanost u temelje crkvenosti, ljepotu redovničkog poziva, s naglaskom na poslanost i odbranost. S druge strane, htjelo se upoznati i uvjeriti vjernike i cijelu javnost u vrijednost postojanja, ali i djelovanja re-

Bambusovo DRVO

U nekom divnom vrtu raslo je bambusovo drvo. Gospodar ga je volio više od ostalih stabala. Godinu za godinom bambusovo drvo postajalo je sve ljepše i veće. Znalo je da ga gospodar voli i bilo je sretno. Jednog dana gospodar se približi voljenom drvu i reče: »Dragi moj, potreban si mi!« Drvo osjeti da je došlo njegovo vrijeme i spremno odgovori: »Gospodaru, spreman sam. Učini sa mnom što želiš.« »Morat ću te sasjeci«, čuo se usporen gospodarev glas. »Sasjeci mene? Ali ja sam najljepše drvo u tvom vrtu? Uzmi me, ali nemoj me sasjeci«, molilo je uplašeno drvo. »Dragi moj«, prihvati opet gospodar, »ako te ne sasijechem, ne mogu te uzeti.« Drvo lagano prignu svoju bogatu krošnju i šapne: »Gospodaru, ako me ne možeš uzeti a da me ne sasijechoš, učini kako želiš.« »Dragi moj«, nastavi gospodar, »moram te ne samo sasjeci, nego ti odsjeci grane i

lišće.« »Gospodaru moj« reče bambusovo drvo, »uništi moju ljepotu, ali mi ne diraj lišće i grane.« »Ne mogu te uzeti ako mi ne daš da te obrežem...« »Onda reži, gospodaru«, drščući dometnu drvo. »Moj dragi, moram još nešto učiniti. Moram te presjeci na dva jednaka dijela i iščupati tvoje srce. Bez toga te ne mogu uzeti.« Bambusovo drvo zadrhta i smrtno uplašeno izusti: »Učini, gospodaru, kako je najbolje.« I tako je gospodar sasjekao voljeno drvo, obrezao mu grane i lišće, rasjekao na dvoje i iščupao srce. Zatim ga je odnio do vrela, blizu livada koje su trpjele od suše. Nježno poveže vrelo s dijelom drveta koje je bio posjekao i vodu usmjeri prema osušenoj livadi. Svježa i bistra voda počne protjecati rasječenom polovicom bambusova drveta i natopi presahlu travu. Uskoro gospodar zasije rižu i žetva je bila obilata. Dok je bilo divno stablo, bambusovo je drvo samozadovoljno uživalo u sebi, a rasječeno i iznakaženo stablo postalo je kanal preko kojega su oplodena mnoga polja.

Zašto sam odabrao svećeništvo, a ne brak?

Autor: Hrvoje Maltarić,
bogoslov I. godine

Najjednostavniji odgovor na pitanje u naslovu jest to da sam povjerovao da mi je Gospodin u jednom trenutku života, kada sam promišljao o svom pozivu i zanimanju, progovorio, preko različitih ljudi, prijatelja, preko Svetog pisma, preko svećenika...

Tijekom korizme 2013. godine u župi sv. Nikole Tavelića na Kustošiji bio sam na katehezama o pozivu.

Tada sam bio zadnja, peta godina na studiju matematike i postavljao sam si pitanja o budućnosti: što ću biti, bankar, broker, profesor, što me zanima, što volim, gdje se vidim za 10 godina? Na tim katehezama shvatio sam da sam jako lijen, pasivan i ravnodušan, da je uzrok te lijenosti tuga, koja je posljedica života bez nade. Primijetio sam da sam kao slijepac. Zapitao sam se, možda prvi put, što je Božja volja za moj život? Počeo sam se i moliti za to, moja je molitva bila kao i vapaj slijepca:

Zašto si se odlučio za svećenike, umjesto da si se normalno oženio? Kako možeš živjeti na takav način? – To su neka od pitanja koja mladi ljudi postavljaju onima koji su odlučili živjeti na način koji nije uobičajen za ovaj svijet. Iako nije uobičajen, on je znak predanja u Božje ruke i služenja ljudima koji su svi jedna velika obitelj.

»Isuse, sine Davidov, smiluj mi se. Učitelju, daj da progledam.« Također sam s tih kateheza zapamtio da Božja volja nije nešto čovjeku strano, nego ono što je kao čežnja upisano u njegovu srcu.

U ljeto 2013. godine bio sam na jednoj duhovnoj obnovi u samostanu Misionarki ljubavi, koju je vodio svećenik misionar, te mi je nakon molitve prišla gospođa iz Rusije, koja je bila živjela tamo sa svojom kćerkom, i rekla: »Mislim da bi ti trebao biti svećenik. Jesi li razmišljao o duhovnom pozivu?« Također je rekla da će se moliti za mene. To isto ljeto bio sam kod bake u Livnu i nakon nedjeljne mise, dok sam čekao da ljudi iziđu, prišla mi je jedna časna sestra koja me nije poznavala i pitala me: »Ideš li ti u fratre?« Potaknula me da se molim za svoj poziv, dodavši da će se moliti za mene. Ta dva događaja izdvojio sam jer su mi se te riječi stalno vraćale u misao, i što je najvažnije, probudile su mi nadu i radovale su me. Također, čitajući Sveto pismo,

Stekao sam sigurnost da je to pravi put: ostvariti uzvišen poziv koji imam u sebi, biti otac, u svećeničkom pozivu

molitva psalama postala je moja molitva, pogotovo riječi Psalma 27: »Za jedno molim Jahvu, samo to ja tražim: da živim u domu Jahvinu sve dane života svojega, da uživam milinu Jahvinu i dom njegov gledam.« Isto tako i Psalam 1: »Blago čovjeku... koji uživa u zakonu Jahvinu, o zakonu njegovu misli dan i noć. On je kao stablo zasađeno pokraj voda tekućica, što u svoje vrijeme plod donosi.« U međuvremenu sam diplomirao i počeo tražiti posao. Na jednoj od kateheza o deset Božjih zapovijedi koje sam slušao svećenik je rekao ako netko razmišlja o duhovnom pozivu, neka mu se javi i dođe na razgovor. Kako su mi se ovi događaji stalno »vrtjeli« po glavi, odlučio sam otići na razgovor. Kroz duhovno vodstvo istaknuo mi je ono

Razmišljanje jednog bogoslava

najbitnije: ući u odnos s Gospodinom i slušati ga, ostvariti prvi poziv svakog kršćanina, a to je biti dijete Božje. Također, dao mi je okvir za daljnje promišljanje, svakodnevna misa i razmatranje dnevnog evanđelja. Vrlo brzo našao sam posao u struci u jednoj velikoj informatičkoj

sigurnost da je to pravi put: ostvariti uzvišen poziv koji imam u sebi, biti otac, u svećeničkom pozivu.

Odluka je iznenadila mnoge moje prijatelje, starijeg brata i jako rastužila moje roditelje koji su očekivali da me čeka »normalan«, obiteljski život. Mnogi su mi govorili potom:

Primijetio sam da sam kao slijepac. Zapitao sam se, možda prvi put, što je Božja volja za moj život?

Počeo sam se i moliti za to, moja je molitva bila kao i vapaj slijepca: »Isuse, sine Davidov, smiluj mi se. Učitelju, daj da progledam.«

tvrtki. Kroz tu godinu rada, razmatranja, razmišljanja o obiteljskom, svećeničkom životu, uza sve strahove i nesigurnosti, u meni je ostala želja za odlaskom na bogosloviju i stekao sam

»Ti jesi za to... nisi za to«, ali ja sam se oslonio na tu nadu koja se u meni probudila, na misao o svećeničkom pozivu. Tim iskustvom želim i pomoći, svjedočiti drugima koji žive bez nade, jer za mene

je svećenik onaj koji »ne lomi napuknutu trsku i ne gasi stijenju što tinja«. Na bogosloviji mi je cilj upoznati i slušati Gospodina, kako bi moj poziv postao konkretan. Ovdje sam od rujna prošle godine, prvi semestar je završio i ovdje se osjećam jako dobro. Tu imamo sve uvjete za cjelovit rast. Imamo u svakom trenutku priliku za duhovni razgovor, svakodnevnu molitvu časova, misu. Imamo i sportsku dvoranu u kojoj se često igra rukomet, nogomet, stolni tenis, a odnedavno je postavljena i vreća za boks. Uz dnevni red, službe koje svaki bogoslov ima i obveze na fakultetu život je jako dinamičan i kroz sve to me vodi misao pape Benedikta XVI. u enciklici *Spe salvi*, koja otprilike glasi ovako: »Svaki rad je odraz nade koja je u nama.«

Ne bi bilo prikladno reći da je svećeništvo bolji, brži ili lakši put k Bogu i da je u tom pogledu alternativa braku. I oženjen čovjek može, baš preko braka i obitelji, doći k Bogu, postati svet, biti svjedok. No svećeništvo jest specifičan put ponajprije po služenju. Jedna od najgorih stvari koje se mogu dogoditi bogoslovu, odnosno

svećeniku, jest polovičnost. Svećenik se mora sav staviti u služenje, nepodijeljen. On mora biti svima sve – otac i brat, prijatelj i savjetnik, onaj koji vodi prema Kristu i koji Krista donosi ljudima. Ispravno shvaćen i življen vodi ozbiljno shvaćenoj službi, a ona ne odvajati niti oduzima. Dapače, stvara nove, Božje odnose među ljudima ili, drugim

riječima, pomaže izgradnji Crkve. Svećenik tako, iako ostaje bez svoje biološke obitelji, dobiva novu obitelj koja ujedno postaje i znak buduće, nebeske, obitelji. Tako shvaćen odaziv na Božji poziv nije zamjena za brak, nego jednostavno odgovor Bogu, zajedništvo s kojim je ionako svima konačan cilj.

(D. K., bogoslov)

UPLAŠENI LAV

Mladi lav pred početak svog prvog nastupa u cirkusu uplašeno upita oca:

- Oče, koji su ovo ljudi?
- Ne boji se, sine, iza rešetaka su.

IVICA JE UVIDIO DA ĆE JAKO TEŠKO POBIJEDITI MOJSIJA I PETRA U PLIVAČKOM NATJECANJU!

ČUDNA ZAPOVIJED

Djeco, kako glasi 11. Božja zapovijed?

- iskušava vjeroučitelji prvopričesnike.
- Ne pravi glupim bližnjega svoja!
- spremno mu odgovori jedan učenik.

ZAPOŠLJAVANJE

Kako stojite sa stranim jezicima?

- Odlično! Osim hrvatskoga svi drugi jezici su mi strani.

PRELAZAK

Papa je kod poznatoga, ali svojeglavoga slikara naručio sliku prelaska Izraelaca preko Crvenoga mora. Kada ju je umjetnik donio, papa se začudio vidjevši sliku posve prekrivenu samo različitim nijansama plave boje. Stoga začuđeno upita umjetnika:

- A gdje su vam Izraelci?
 - Pa već su prošli.
- A razdijeljena voda i suho morsko dno?
 - Voda se već vratila na svoje mjesto.
 - A gdje su Egipćani?
 - E njih je sve ova voda već prekrila...

VICEVI!!!

!!!

HA! HA! HA!
HA! HA!

HA! HA! HA!
HA! HA!

ZANIMLJIVOSTI ?!

- Prvi sačuvani oblik pobožnosti križnog puta nalazimo u Gregorijanskom lektionaru u kojem su opisani obredi što su se u Jeruzalemu obavljali između 5. i 8. stoljeća.

- Na svijetu postoji šest gradova i sela koji se zovu Betlehem.

- Crkva je tek 1691. prihvatila 1. siječnja kao Novu godinu. Naime u razdoblju obnovljenoga Zapadnog Rimskog Carstva gotovo u čitavoj Europi početak nove godine bio je na Božić. O tom svjedoči i hrvatska božićna pjesma »Narodi nam se kralj nebeski« stihom »na tom mladom ljetu veselimo se«.

ZANIMLJIVOSTI ?!

MIIONAR SE (NE) ISPOVIJEDA

Biskup je konačno uspio doći i do svog svećenika misionara u brazilskoj prašumi.

Upita ga: Kada ste se prošli put ispovijedili?

Misionar: Prije tri godine.

Biskup: Zar to nije malo predug period?

Misionar: Oče, najbliži svećenik od mene je udaljen oko 300 km pa bih zbog ispovijedi trebao izbiti cijeli tjedan.

Biskup: Pa danas postoje i zrakoplovi i helikopteri, zar ne?

Misionar: Točno, ali let mi je malo preskup za lake grijehe, a preopasan za one teške i smrtno...

- Koje je najkraće poglavlje u Bibliji? Psalam 117.
- Koje je najdulje poglavlje u Bibliji? Psalam 119.
- Koje je poglavlje u sredini Biblije? Psalam 118.
- Ispred psalma 118 nalazi se 559 poglavlja.
- Iza psalma 118 nalazi se 559 poglavlja.
- To je ukupno 1118 poglavlja!
- Gdje se nalazi središnji redak Biblije? Psalam 118,8!
- Redak glasi: »Bolje se uteći Gospodinu nego se uzdati u čovjeka.«

Izvanredna sveta godina – Jubilej milosrđa

(od 8. prosinca 2016. do 20. studenoga 2016.)

Facebook: Susret
Zovem te

urednistvo@susret.net
www.susret.net

www.redovnistvo.hr
www.redovnistvo.ba

